Περιοδος 2η,
Νο 92
Μάρτης 2000
40 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις άλλες σελίδες

Οι κινητοποιήσεις ενάντια στον φασίστα Χάιντερ σελ. 6-7

Καλοδεχούμενοι οι πρόσφυγες απο τον βορρά σελ. 2

τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

Αυξηση κερδών: Τράπεζα Κύπρου 150%, Λαϊκή 404%, Shearelink 600%, Ηρα 700%

Γιά μάς: 1,5%, κόψιμό ΑΤΑ, αύξηση ΦΠΑ

ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ

«Απ' ον αντρέπεται ο κόσμος εν δικός του». Αυτή η λαϊκή παροιμία ταιριάζει απόλυτα στη κυβέρνηση του Κληρίδη. Αφού χάρισε εκατομμύρια στους κερδοσκόπους του χρηματιστήριου απαλλάσοντας τους απο την υποχρέωση να πληρώνουν φόρο εισοδήματος όπως όλοι οι εργαζόμενοι έρχεται σήμερα και μας λέει ότι δεν υπάρχουν λεφτά και πρέπει ν' αυξήσει τον ΦΠΑ, ν' ανεβάσει τις τιμές του νερού, του ηλεκτρικού, των καυσίμων, και άλλων υπηρεσιών.

Οι επιχειρήσεις βγαίνουν η μιά μετά την άλλη και ανακοινώνουν κέρδη μαμούθ, η τράπεζα Κύπρου 150%, η Λαϊκή 404%, η Sharelink 600%, η ΗΡΑ 700%, η Liberty 4673%!!! Και έρχονται μετά και ζητούν απο πάνω κατάργηση του νόμου περί κατώτατου ορίου μισθού που φτάνει με το ζόρι τις 268 λίρες. Οι αυξήσεις που πήραν οι εργαζόμενοι

συνέχεια στη σελ. 3

Καλοδεχούμενοι όλοι οι πρόσφυγες απο το Βορρά

Σχεδόν όλη η πολιτική ηγεσία και ο ελληνοκυπριακός τύπος έχουν χαρακτηρίσει ως ανησυχητικό το φαινόμενο της καθόδου τουρκοκυπρίων κατά ομάδες από το βορρά. Αρκετοί μάλιστα κάνουν λόγο και για οργανωμένο σχέδιο του Ντεκτάς για δημιουργία των προϋποθέσεων που θα του επιτρέψουν να ζητήσει την δημιουργία καντονιών στην Λεμεσό ή την Πάφο, ενόψει του νέου γύρου των συνομιλιών στο κυπριακό.

Η κυβέρνηση παίζι μπαλάκι τους πρόσφυγες που έρχονται απο τον βορρά για να εξυπηρετήσει τις διπλωματικές της μανούβρες. Παίζει με τις ελπίδες ενός κόσμου που δεν έχει στον ήλιο μοίρα

Τα μέσα ενημέρωσης σε μια προσπάθεια να εξηγήσουν το "μεγάλο" αριθμό ατόμων από το βορρά, "ανακαλύπτουν" σενάρια για αποσταθεροποίηση στο εσωτερικό, εντοπίζουν "αγανακτισμένους" πολίτες που απειλούνται από την παρουσία των "ανθρώπων του Ντεκτάς", ενώ εκφράζουν τις ανησυχίες τους για τους ελληνοκύπριους πρόσφυγες που διαμένουν σε τουρκοκυπριακές περιουσίες ότι τάχα απειλούνται να πεταχτούν στους δρόμους. Παράλληλα δεν χάνουν την ευκαιρία να προβάλουν σκηνές με τουρκοκύπριους που κάθονται στα ξενοδοχεία περιμένοντας την απόφαση της κυβέρνησης για το που θα σταλούν.

Μέχρι και ο Μάτσης βρήκε την ευκαιρία να ξαναβγεί στο προσκήνιο δηλώνοντας ότι για χρόνια τώρα προειδοποιούσε για τα σχέδια του Ντεκτάς, ενώ ο Πιττοκοπίτης προειδοποιεί και για πιθανά επεισόδια.

Η πραγματικότητα όμως, απέχει πολύ από την εικόνα που καλλιεργείται από τα πάνω. Όλοι όσοι καλλιεργούν αυτές τις προσεγγίσεις αλλά και αυτοί που τις αναμασούν, σκόπιμα ή μη, αγνοούν ή αποκρύβουν τα γεγονότα και την αλήθεια γύρω από το ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι που έρχονται από το βορρά και το γιατί έρχονται.

Φτώχεια και εξαθλίωση

Στην συντριπτική τους πλειοψηφία πρόκειται για τσιγγάνους της Κύπρου, μια ομάδα ανθρώπων που ζούσε νομαδικά, πάντα αποκομμένη αλλά και απομονωμένη από τον υπόλοιπο κορμό της τουρκοκυπριακής κοινότητας.

Παλιά γύριζαν σ' όλη την Κύπρο ψάχνοντας για δουλειά. Με τον πόλεμο του 74 κατέφυγαν στο βορρά ελπίζοντας για προστασία. Ποτέ όμως δεν κατάφεραν να ενσωματωθούν στην Τ/Κ κοινότητα. Οι συνθήκες στις οποίες ζουν είναι πάρα πολύ δύσκολες, όπως και για τους υπόλοιπους εργαζόμενους στο βορρά. Οι στρατιωτικές επιλογές της Τ/Κ άρχουσας τάξης, το εμπάργκο από τους Ε/Κ αστούς και η γενικότερη οικονομική κρίση υποχρεώνουν πολλούς από αυτούς να μεταναστεύσουν. Πολλές φορές στο παρελθόν αρκετοί τουρκοκύπριοι αποπειράθηκαν να περάσουν στο νότο για να βρουν δουλειά, ελπίζοντας σε μιά καλύτερη ζωή. Ανάμεσα τους και αρκετοί τσιγγάνοι.

Στις 18 Απρίλη του 1994 είχαν έρθει και πάλι ομαδικά, γύρω στους 15 τσιγγάνους κάτι που ανησύχησε και πάλι την ΚΥΠ. Μέσα στις επόμενες τρεις μέρες, μετά από μια επιχείρηση "σκούπα" συνελήφθηκαν όλοι και μαζί με άλλους τουρκοκύπριους που διέμεναν στην Λεμεσό στάλθηκαν νύχτα στη νεκρή ζώνη απ' όπου υποχρεώθηκαν να περάσουν στο βορρά. Αποτέλεσμα ήταν να συλληφθούν όλοι από τα όργανα του Ντεκτάς και να καταδικαστούν σε φυλάκιση για "προδοσία". Μετά την αποφυλάκιση τους κάποιοι έφυγαν με διάφορους τρόπους στο εξωτερικό, αν και οι Τ/Κ αερογραμμές αρνούνται να τους εκδώσουν εισιτήρια γιατί είναι τσιγγάνοι. Κάποιοι από αυτούς μετά, προσέφυγαν στο Συμβούλιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων εναντίον της Κυπριακής Δημοκρατίας για καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους. Ένας λόγος που σήμερα η κυβέρνηση κινείται πολύ διπλωματικά είναι για να αποφύγει παρόμοια προβλήματα που σίγουρα θα της αφαιρούσε τα όποια πλεονεκτήματα της δίνει η απόφαση για την Τιτίνα Λοιζίδου.

Είναι μύθος ότι αυτοί οι άνθρωποι κατεβαίνουν κατά εκατοντάδες και μάλιστα σταλμένοι από τον Ντεκτας για να δημιουργηθούν ντε φάκτο καντόνια στο νότο. Ο ίδιος ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, ο Παπαπέτρου, δήλωσε ότι αν και από το 74 και μετά πέρασαν πάρα πολλοί τουρκοκύπριοι στο νότο, μόνο 200 έμειναν μόνιμα. Από αυτούς οι 130 το τελευταίο εξάμηνο και τα 80 είναι παιδιά. Είναι λοιπόν γελοίο το επιχείρημα ότι έχουν κατακλύσει τις πόλεις και απειλούν με επεισόδια. Αν ήθελαν να το πράξουν θα μπορούσαν με όλους εκείνους που κατά καιρούς πέρασαν από εδώ. Όμως είναι γνωστό ότι οι πιο πολλοί που έρχονται, είναι ενάντια στο Ντεκτάς. Ο ίδιος ο Ντεκτάς σίγουρα δεν πρέπει να νιώθει και πολύ ευτυχισμένος με αυτή την υπόθεση, ιδιαίτερα σε μια φάση που προσπαθεί να πείσει ότι οι τουρκοκύπριοι είναι ευχαριστημένοι με την δική τους ξεχωριστή οντότητα και ότι είναι αδύνατη οποιαδήποτε άλλη διευθέτηση. Είναι επίσης γελοίος ο ισχυρισμός ότι ο Ντεκτάς βασίζεται στους τσιγγάνους για να δημιουργήσει καντόνια.

Εθνικιστική υποκρισία

Μύθος είναι και η υποδοχή που βρίσκουν στο νότο. Τα κανάλια προβάλλουν πλάνα από την προσωρινή παραμονή τους σε ξενοδοχεία, αλλά δεν δείχνουν σχεδόν τίποτε από τα σπίτια στα οποία μεταφέρονται μετά. Αντίθετα, δίνουν την εντύπωση ότι οι τσιγγάνοι απειλούν να εκδιώξουν τους πρόσφυγες από τα τ/κ σπίτια για να μπουν εκείνοι. Μ' αύτή την κινδυνολογία χτίζουν την καχυποψία και το μίσος και δημιουργούν αποδιοπομπαίους τράγους για τα προβλήματα των προσφύγων.

Μέσα από αυτή την ιστορία έχει βγει στην επιφάνεια όλη η υποκρισία της Ε/Κ άρχουσας τάξης αλλά και όλων εκείνων που δηλώνουν ότι ενδιαφέρονται για τα δικαιώματα όλων των Κυπρίων, ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων. Αυτή η συνομωσιολογία και η εθνικιστική, ρατσιστική υστερία που καλλιεργείται αποδεικνύει έμπρακτα ποιες είναι οι προθέσεις τους στο κυπριακό. Είναι η ίδια τακτική που ακολουθήθηκε και κατά την περίοδο από τη δεκαετία του '50 μέχρι και το '74 και οδήγησε πάρα πολλές φορές τις δύο κοινότητες στο αιματοκύλισμα.

Κανένας εργαζόμενος δεν πρέπει να παρασύρεται από τις ψευτιές και την κινδυνολογία που έντεχνα καλλιεργούν οι εθνικιστές και η άρχουσα τάξη. Αντίθετα πρέπει να αποκαλύπτουμε την πραγματικότητα και να εκθέτουμε τις προθέσεις τους. Ιδιαίτερα η αριστερά έχει καθήκον να στηρίξει ξεκάθαρα αυτούς τους ανθρώπους και να παλέψει για όλα τους τα δικαιώματα. Πρέπει να είναι καλοδεχούμενοι όλοι γιατί πρόκειται για φτωχούς εργαζόμενους ανεξάρτητα αν γεννήθηκαν στη Τουρκία ή απο τούρκους γονείς. Δεν αποτελούν καμιά απειλή για τους ελληνοκύπριους εργαζόμενους.

Η πραγματική απειλή προέρχεται απο τις πολεμοκάπηλες επιλογές της κυβέρνησης και τη λιτότητα που στέλνει χιλιάδες στην ανεργία και αφήνει τους προσφυγικούς οικισμούς να καταρρέουν. Αυτήν είναι που πρέπει να διώξουμε και όχι τους τουρκοκύπριους πρόσφυγες ή τσιγγάνους.

Ατώνης Σαρρής

Η βία στα γήπεδα

Παράγωγο ενός βίαιου συστήματος

Μετά τα τελευταία επεισόδια που σημειώθηκαν στα γήπεδα διάφοροι παράγοντες σωματείων αλλά και βουλευτές πρότειναν διάφορους περιορισμούς στους νεολαίους φιλάθλους με το δικαιολογητικό ότι πρέπει «επιτέλους να εκλείψει η βία από τα γήπεδα».

Παράγοντας της Ανόρθωσης πρότεινε να απαγορευτεί η είσοδος στα γήπεδα για αυτούς που είναι μεταξύ 13 και 18 χρόνων ενώ από βουλευτή του Συναγερμού μπήκε η πρόταση να τροποποιηθεί ο νόμος ώστε να γίνεται αυστηρότερος έλεγχος σε αυτούς που πανε στα γήπεδα και να αυξηθούν οι ποινές για παραπτώματα. Αυτές οι προτάσεις θυμίζουν παλαιότερες προτάσεις της κυβέρνησης για νομοσχέδιο που προνοούσε μέχρι και ισόβια για τους «ταραξίες» των γηπέδων.

Όμως αυτά τα «μέτρα» δεν πρόκειται να λύσουν τίποτα. Όπως ακριβώς δεν έλυσε αλλά ούτε καν μείωσε την εγκληματικότητα η θανατική ποινή στις χώρες που εφαρμόζεται. Που βρίσκεται η ρίζα του προβλήματος της βίας;

Παρουσιάζουν τα επεισόδια σαν φαινόμενα που προκαλούνται από την αντικοινωνική συμπεριφορά της νεολαίας. Μια νεολαία που όπως μας λενε συνέχεια ρέπει όλο και περισσότερο στα ναρκωτικά και στην βία, μέσα κι έξω απο στα σχολεία, στα γήπεδα και στους χώρους διασκέδασής της.

Επικεντρώνονται, υποκριτικά, στην βία στα γήπεδα και στα ναρκωτικά ανάμεσα στην νεολαία λες και γύρω μας είναι όλα όμορφα και αγγελικά πλασμένα. Η πραγματικότητα είναι ότι η νεανική παραβατικότητα που εκφράζεται και απο την λεγόμενη βία στα γήπεδα αποτελούν την αντίδραση της νεολαίας απέναντι στην βία που εξασκείται πάνω της καθημερινά.

Απο μικρά παιδιά μας σπρώχνουν στον ανταγωνισμό. Απο το ποια τάξη θα έχει την πιο «ομορφοστολισμένη» τάξη στις εθνικές γιορτές, στο ποιος θα γράψει καλύτερα στο διαγώνισμα των μαθηματικών μέχρι το ποιο σχολείο θα πάρει το σχολικό πρωτάθλημα στο μπάσκετ. Οι νεολαίοι βρίσκονται καθημερινά αντιμέτωποι με ένα εκπαιδευτικό σύστημα που δεν ενδιαφέρεται καθόλου για την ανάπτυξη τους σαν ανθρώπους αλλά για το πως θα καταφέρει να ετοιμάσει ένα φτηνό, ευέλικτο και υπάκουο εργατικό δυναμικό. Ένα σύστημα που οδηγεί το 30% των μαθητών στην αποτυχία, που τους προσφέρει μόνο αυστηρούς κανονισμούς και απογοήτευση.

Η βία όμως δεν σταματά εδώ. Συνεχίζεται και μετά από το σχολείο όταν οι νέοι καλούνται να βρεθούν αντιμέτωποι με την βαρβαρότητα του στρατού και των στρατοκρατών. Συνεχίζεται και όταν θέλουν να παν να σπουδάσουν και βρίσκουν τις πόρτες των πανεπιστημίων κλειστές για τους περισσότερους που τα οικονομικά τους δεν επιτρέπουν να σπουδάσουν σε κολέγιο ή το εξωτερικό. Ακόμη όταν ζητήσουν δουλειά βρίσκονται αντιμέτωποι με την ανεργία ενώ αν βρουν δουλειά αναγκάζονται να συμβιβαστούν με εξευτελιστικούς όρους και μισθούς.

Την ίδια στιγμή υπάρχει όλη αυτή η βία γύρω μας, απο τις συγκρούσεις με την αστυνομία μέχρι τους πολέμους. Οι νέοι ψάχνουν, ασυνείδητα τις πλείστες φορές να βρουν τρόπους να αντιπαλέψουν αυτή τη βία, κάποιοι καταλήγουν στα ναρκωτικά, στο να πετάνε πέτρες στην αντίπαλη κερκίδα αλλά και δυστυχώς κάποιοι στην αυτοκτονία όπως έχει συμβεί με μαθητές που αποτύχανε σε εξετάσεις. Όλη αυτή η βία γεννιέται μέσα απο το ίδιο το σύστημα. Ένα άδικο σύστημα που υπάρχει για να εξυπηρετεί τους λίγους και που χρειάζεται να επιβληθεί στην πλειοψηφία της κοινωνίας με τη συγκάλυψη των διαφόρων θεσμών ή με την ωμή βία. Ένα σύστημα που συνθλίβει συθέμελα τα όνειρα της νεολαίας.

Η βία της άρχουσας τάξης ειναι θεσμοθετημένη και θεωρείται νόμιμη ενώ η βία που έρχεται από τα κάτω χαρακτηρίζεται απαράδεκτη και παράνομη. Ειναι η αντίδραση ενός κόσμου, νεολαίας και εργαζόμενων, ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση. Είναι η έκφραση της αγανάκτησης και του θυμού ενάντια σε μια άνιση και άδικη κοινωνία.

Η βίαιη έκφραση της νεολαίας στα γήπεδα είναι ένα φαινόμενο που ανησυχεί την κυβέρνηση και τους καπιταλιστές γιατί φοβούνται μήπως αυτή η αντίδραση μεταφερθεί στα σχολεία και στους χώρους δουλειάς.

Αυτό είναι ακριβώς και το ζητούμενο. Να οργανωθεί αυτός ο θυμός και η αγανάκτηση των εργαζόμενων και της νεολαίας με τρόπο που να μπορεί να δικεκδικήσει καλύτερες συνθήκες ζωής και δουλειάς αναγκάζοντας τους καπιταλιστές και την κυβέρνηση τους να ξοδέψουν λεφτά για την υγεία, την παιδεία και την κοινωνική μέριμνα.

Η απάντηση στη νεανική παραβατικότητα δεν ειναι ούτε περισσότερη αστυνόμευση, ούτε περισσότεροι μπάτσοι, ούτε βαρύτερες ποινές, ούτε φυλακές αλλά η πάλη μας ενάντια σ' αυτο το βίαιο καπιταλιστικό σύστημα. Η τελική ανατροπή του θα δημιουργήσει και τις προϋποθέσεις για να εξαλειφθεί ολοκληρωτικά η βία απο την κοινωνία.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Να πληρώσουν οι κερδοσκόποι

συνεχεια απο σελ.1

στο δημόσιο και ημικρατικό τομέα ήταν 0% για το '98, 1% για το '99. Οι πιό ψηλές αυξήσεις στον ιδιωτικό τομέα δεν ξεπέρασαν το 1,85%. Μετά απ' όλα αυτά έχουν τα θράσος να μας λένε ότι δεν υπάρχουν λεφτά για έργα και πρέπει ν' αυξήσουν τον ΦΠΑ.

Να φορολογήσουν τους πλούσιους, του κερδοσκόπους του χρηματιστήριου, τους καπιταλιστές που βγάζουν αμύθητα κέρδη και την εκκλησία και όχι τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους που ξοδεύουν όλο τους το εισόδημα για να ζήσουν, αγοράζοντας είδη που επιβαρύνονται με ΦΠΑ.

Είναι πρόκληση να μας λένε ότι δεν υπάρχουν λεφτά και να χαρίζουν 60 εκατομμύρια λίρες στον μεγαλοεπιχειρηματία Φωτιάδη, όπως αποκάλυψε ο πρόεδρος του ΕΤΕΚ Μεσαρίτης, με το σχέδιο για τον Ακάμα, ανταλλάσοντας τη γή του με άλλη που έχει πολλαπλάσια αξία.

Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι έχουμε να κάνουμε με μια κυβέρνηση καπιταλιστών που παίρνει απο τους φτωχούς για να δίνει στους πλούσιους.

Αποθρασυμένοι οι καπιταλιστές απο την στήριξη που βρίσκουν απο την κυβέρνησ απειλούν όλες τις εργατικές κατακτήσεις. Θέλουν να επιβάλουν τις μετοχοποιήσεις και τις ιδιωτικοποιήσεις των δημόσιων και ημικρατικών επιχειρήσεων, αμφισβητούν τις συμβάσεις που οι ίδιοι υπόγραψαν, αλλάζουν τα ωράρια, καταργούν τις αργίες, θέλουν να απαγορεύσουν το δικαίωμα στην απεργία και γενικά αμφισβητούν όλες τις κατακτήσεις της εργατικής τάξης που κέρδισε με αγώνες και θυσίες τα τελευταία 60 χρόνια.

Οι απολύσεις έχουν γίνει καθημερινό φαινόμενο και η ανεργία ξεπέρασε το 5% σύμφωνα με τα στοιχεία που δίνει η ΠΕΟ.

Βρισκόμαστε μπροστά σε μια γενικευμένη επίθεση των κεφαλαιοκρατών και της κυβέρνησης τους.

Οι ηγεσίες των συνδικάτων αντί να αντιδράσουν οργανώνοντας μια εξίσου ισχυρή και γενικευμένη απάντηση της εργατικής τάξης, σ' αυτή την επίθεση κρατούν στάση ανοχής.

Η ηγεσία της ΣΕΚ στα περισσότερα θέματα έχει ταυτιστεί με τις επιλογές της κυβέρνησης, ΑΤΑ, μετοχοποιήσεις, αλλαγές στις συνθήκες εργασίες ενώ διεκδικεί ελάχιστες αυξήσεις, όπως το 4% πάνω στο κατώτατο όριο μισθού.

Παρόμοια στάση κρατά και η ΠΑΣΥΔΥ η οποία μπορεί να απειλεί που και που με απεργία αλλα στην πραγματικότητα προσπαθεί να εκτονώσει τις αντιδράσεις των ίδιων των εργαζομένων όπως κάνει με τους τηλεφωνητές που συνέχεια εξαγγέλλει απεργία αλλά δεν τους έχει αφήσει να κάνουν τίποτα μέχρι στιγμής.

Η ΠΕΟ που υποτίθεται είναι η μεγάλη δύναμή που βρίσκεται στο χώρο της αντιπολίτευσης δεν φαίνεται διατεθιμένη να μπεί μπροστά και και να αξιοποιήσει τον θυμό και την αντίδραση που υπάρχει μέσα στην εργατική τάξη. Ακολουθά μια παρόμοια ταχτική επικαλούμενη διάφορες δικαιολογίες, όπως ότι δεν θέλει να προκαλέσει διάσπαση με την ΣΕΚ, ή ότι βρισκόμαστε μπροστά σε δύσκολες εξελίξεις σε σχέση με το κυπριακό. Στήν ουσία ακολουθά και αυτή την ίδια πολιτική ταξικής συνεργασίας με τις άλλες συνδικαλιστικές ηγεσίες. Δεν είναι τυχαίο που στο συνέδριο της υπήρξαν αρκετές αντιδράσεις και κριτική για αυτή της τη στάση.

Η ΠΕΟ όπως και το ΑΚΕΛ που υποτίθεται ότι είναι το κόμμα που μιλά στ' όνομα της εργατικής τάξης στη πραγματικότητα ακολουθούν μια εθνικιστική πολιτική. Υποστηρίζουν ότι τα συμφέροντα της εργατικής τάξης ταυτίζονται με τα συμφέροντα του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού αυτό που αποκαλούν «η οικονομία του τόπου». Είναι χαρακτηριστικό το σύνθημα που με κάθε ευκαιρία προβάλλουν, το «πανω απ' ολα η Κύπρος μας» και εμφανίζονται σαν οι υπέρμαχοι της εθνικής ενότητας. Αυτό χρησιμοποιούν σαν δικαιολογία για την υποστήριξη της ένταξης στην Ε.Ε., αυτό χρησιμοποιούν για να δικαιολογήσουν την μή καταψήφιση των προϋπολογισμών, για να δικαιλογήσουν το γεγονός ότι δεν βάζουν άμεσα θέμα βρεττανικών βάσεων. Αυτό είναι η βάση για να δικαιολογούν την έλλειψη ουσιαστικής αντιπολίτευσης και αγώνων που να βάζουν σε αμφισβήτηση όχι μόνο το ίδιο το σύστημα αλλά ούτε κάν την ίδια την κυβέρνηση.

Αυτή η πολιτική οδηγεί στη διαχείρηση ή καλήτερα στη συνδιαχείρηση του καπιταλισμού με τις «υγιείς πατριωτικές δυνάμεις» του ελληνοκυπριακού κεφαλαίου με τη προοπτική της μεταρρύθμισης, της βελτίωσης του καπιταλισμού. Αυτό για το οποίο τελικά παλεύει το ΑΚΕΛ δεν είναι η επανάσταση και ο σοσιαλισμός αλλα ο καπιταλισμός με «ανθρώπινο πρόσωπο».

Δεν υπάρχει τέτοιος καπιταλισμός. Δεν υπήρξε ούτε μια στιγμή στην εποχή του ανεπτυγμένου καπιταλισμού που να έχει ανθρώπινο πρόσωπο. Ακόμη και την εποχή της μεταπολεμικής ανάπτυξης του που πρόσφερε κάποια ευημερία στους εργαζόμενους στις αναπτυγμένες χώρες συνοδεύονταν απο τον πίο άγριο ρατσισμό, την υποδούλωση αποικιών, την καταστροφή του περιβάλλοντος.

Είναι αφέλεια να νομίζει κανείς ότι μπορεί το σύστημα που έχει στην καρδιά του τον ανταγωνισμό και το ανελέητο κυνηγητό του κέρδους, μπορεί να αποκτήσει ανθρώπινο πρόσωπο. Ενα σύστημα που παράγει λιτότητα, πόλεμο, εξοπλισμούς και ρατσισμό, δεν μπορεί να φτιαχτεί, δεν μπορεί να διορθωθεί, χρειάζεται ν' ανατραπεί.

Σήμερα που καπιταλισμός παγκόσμια βρίσκεται σε κρίση οι ταξικές αντιθέσεις οξύνονται ακόμη περισσότερο. Η εμπειρία εκατομμυρίων ανθρώπων σε ολόκληρο το κόσμο είναι ενός καπιταλισμού καταστροφικού.

Αντίσταση

Εκατομμύρια άνθρωποι σε ολόκληρο το κόσμο αντιστέκονται και συγκρούονται με το σύστημα. Στο Σιάτλ, στη Βιέννη, και λίγο πιο πρίν στη Τζιακάρτα και στο Παρίσι.

Η αντίσταση όμως δεν είναι κάτι που βλέπουμε μόνο μακριά. Την τελευταία χρονιά είδαμε αντιστάσεις να εμφανίζονται και εδώ. Σίγουρα δεν είχαμε ένα Σιάτλ ή μια Βιέννη αλλά είχαμε ένα σημαντικό αντιπολεμικό κίνημα το περασμένο καλοκαίρι. Είχαμε την εμφάνιση ενός κοινού μετώπου καθηγητών, μαθητών, γονιών με καθαρά αντικυβερνητικό χαρακτήρα και αίτημα «δώστε λεφτά για την Παιδεία». Είχαμε την αποχή και την συναυλία των μαθητών στη Λεμεσό με το ίδιο αίτημα. Είχαμε τις πλειοψηφίες του 75% με τις οποίες οι καθηγητές ψήφισαν απεργία και ανάτρεψαν τα απεργοσπαστικά σχέδια της κυβερνητικής παράταξης της Αλλαγής, τα συντριπτικά ποσοστά των δασκάλων που έφτασαν στο 90,5% επιβάλλοντας ουσιαστικά την απεργία στην ηγεσία τους. Είχαμε το μέτωπο για την ΑΤΑ στο οποίο συμμετέχει η συντριπτική πλειοψηφία των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Αν οι ηγεσίες αυτών των οργανώσεων δεν λειτουργούσαν τόσο ασυντόνιστα και αποσπασματικά θα είχαμε κυριολεχτικά ταράξει την κυβέρνηση και τις ηγεσίες της ΣΕΚ και ΠΑΣΥΔΥ που ταυτίστηκαν μαζί της.

Ανεξάρτητα απο το πως θα εξελιχτούν αυτά τα μέτωπα η ίδια η δημιουργία τους είναι ενδειχτική της αγανάχτησης και της διάθεσης που υπάρχει μέσα στην εργατική τάξη.

Εκείνο που χρειάζεται είναι να οργανωθεί και να συντονιστεί αυτή η διάθεση γιά να μπορέσει να εκφραστεί αντικυβερνητικά. Για να γίνει αυτό χρειάζεται μιά επαναστατική οργάνωση που να στηρίζεται στην εργατική τάξη και να στηρίζει τους αγώνες της. Που να βάζει την προοπτική της ανατροπής και του σοσιαλισμού. Δυστυχώς σήμερα δεν υπάρχει αυτή η οργάνωση. Είναι καιρός να τη κτίσουμε.

Βιντεοπροβολή

Παρασκευή 17 Μάρτη, ώρα 7:30 μμ, στα γραφεία της Εργατικής Δημοκρατίας

Εξέγερση στο Σιάτλ

Σιάτλ, 29,30 και 1 Δεκέμβρη 1999. Την τελευταία μέρα της διάσκεψης του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου υψηλόβαθμο στέλεχος ανακοινώνει την αποτυχία των διαπραγματεύσεων τονίζοντας ότι οι διαδηλωτές πέτυχαν το στόχο τους. Αυτές τις τρεις μέρες οι ΗΠΑ και ολόκληρος ο κόσμος συγκλονίστηκε από την εκρηκτική κινητοποίηση χιλιάδων εργατών και νεολαίων ενάντια στην διεθνή συνάντηση των καπιταλιστών. Από τα ΜΜΕ πολύ λίγα πράγματα είδαμε από την μεγαλειώδη αυτή κινητοποίηση. Σήμερα έχουμε την δυνατότητα να δούμε αποκλειστικές εικόνες, συνεντεύξεις και υλικό σε μια βιντεοταινία ανεξάρτητης παραγωγής που αποκαλύπτει το μέγεθος και την οργάνωση της κινητοποίησης.

Το βίντεο είναι φτιαγμένο με επαγγελματική ακρίβεια και περιγράφει τα γεγονότα με χρονολογική σειρά. Ήδη από την πρώτη μέρα παρουσιάζονται μέσα από τις συνεντεύξεις πλήθος από ομάδες και κινήματα που πήγαν στο Σιάτλ για να διαδηλώσουν. Ομάδες και οργανώσεις με διαφορετικό περιεχόμενο- ενάντια στην πείνα στον Τρίτο Κόσμο, για την προστασία του περιβάλλοντος, για την ποιότητα των τροφίμων κόντρα στα μεταλλαγμένα- όλοι όμως με ένα κοινό παρανομαστή: «πρώτα ο άνθρωπος- όχι το κέρδος».

Δίπλα σ' αυτούς χιλιάδες εργάτες με τα χαρακτηριστικά αδιάβροχα που το χρώμα τους υποδηλώνει το συνδικάτο. Από την μικρή μαθήτρια μέχρι τους φορτηγατζήδες και τους λιμενεργάτες το σύνθημα είναι ένα: «λαός ενωμένος- ποτέ νικημένος». Απέναντι στο αποφασισμένο πλήθος των διαδηλωτών η πιο αγρία καταστολή. Η αστυνομία, θωρακισμένη και πάνοπλη λες και βγήκε από ταινία επιστημονικής φαντασίας, προσπαθεί να περιορίσει τις διαδηλώσεις με τον πιο σκληρό τρόπο: χημικά αέρια, πλαστικές σφαίρες, ξύλο με τα γκλομπς. Παρόλ' αυτά δεν καταφέρνει να κάμψει τους διαδηλωτές. «Είμαι εδώ για να προστατεύσω την ζωή μου και την ζωή των παιδιών μου. Δεν υποχωρούμε» δηλώνει μια ηλικιωμένη διαδηλώτρια.

Ένα μέρος της ταινίας είναι αφιερωμένο στο Ανεξάρτητο Δίκτυο Ενημέρωσης, που είναι και ο δημιουργός του βίντεο. Σ' ένα κτίριο είναι συγκεντρωμένοι ανεξάρτητες ομάδες και δημοσιογράφοι που έχουν οργανώσει ένα σύγχρονο δίκτυο πληροφόρησης και ενημέρωσης. Κάποια στιγμή πολιορκούνται από τις δυνάμεις καταστολής. Συγκλονιστικές εικόνες από την χρήση της σύγχρονης τεχνολογίας για μια πραγματική και αληθινή ενημέρωση για τους σκοπούς του αγώνα.

«Αυτός ο αγώνας γίνεται για τα δικαιώματα του λαού» λεει ένας ομιλητής στο συγκεντρωμένο πλήθος, «για τους εργάτες, για τους εργάτες που έχουν χτίσει τα πάντα γύρω μας». Ο κόσμος ξεσπά σε χειροκροτήματα και συνθήματα. Στα τελευταία πλάνα της ταινίας ο νεαρός διαδηλωτής στέκεται ακίνητος με τα δυο χέρια σηκωμένα και τα δάχτυλα να σχηματίζουν το σήμα της νίκης, μέσα σ' ένα τοπίο γεμάτο καπνούς από τα χημικά των αστυνομικών. Η δήλωση του «τεχνοκράτη» για την νίκη των διαδηλωτών κλείνει το ντοκουμέντο. Είναι μια σπάνια ταινία που αξίζει όλοι να δούμε.

ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ 2000

Χτίζουμε την Οργάνωση στην εποχή της αστάθειας και της ριζοσπαστικοποίησης

Στις 3 και 4 του μήνα πραγματοποιήθηκε η συνδιάσκεψη της Εργατικής Δημοκρατίας. Μέσα σ'ένα ζεστό κλίμα, που δημιουργήθηκε από την ζωντάνια των σηζητήσεων και του έντονου προβληματισμού που αναπτύχθηκε κατά την διάρκεια του διημέρου, εξετάστηκε η περίοδος που περνούμε και οι ευκαιρίες που υπάρχουν για τους επαναστάτες να χτίσουν μαζικές οργανώσεις.

Απο την αντιπολεμική εκδήλωση που έγινε πέρυσι το καλοκαίρι με πρωτοβουλία της Εργατικής Δημοκρατίας

Η χρονία που πέρασε μπορεί να χαρακτηριστεί σαν η χρονία του Σιάτλ. Βλέπουμε χιλιάδες νεολαίους και εργάτες να βρίσκονται στους δρόμους. Ενάντια στο Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, στη συμετοχή των φασιστών στην κυβέρνηση, όπως στην Αυστρία, στην ιμπεριαλιστική επέμβαση του ΝΑΤΟ στην Γιουγκοσλαβία. Αυτό που προκαλεί αυτές τις αντιδράσεις και τροφοδοτεί τη ριζοσπαστικοποίηση, είναι η μακρόσυρτη οικονομική κρίση που περνά ο παγκόσμιος καπιταλισμός τα τελευταία 25 χρόνια.

Οι απολογητές του συστήματος ισχυρίζονται ότι η παγκόσμια οικονομία βρίσκεται σε ανάκαψη. Οι ΗΠΑ βρίσκονται σε πορεία οικονομικής ανόδου, η Ελλάδα ετοιμάζεται να μπεί στην ΟΝΕ και η Κυπριακή Δημοκρατία καλύπτει τα όρια για την Ε.Ε. Οι καπιταλιστές σ'ολόκληρο το κόσμο περιμένουν ότι οι ΗΠΑ θα λειτουργήσουν σαν ατμομηχανή που θα τραβήξει του άλλους. Το οικονομικό «θαύμα» των ΗΠΑ όμως, είναι ασταθές. Στηρίζεται στο άγριο χτύπημα των μεροκαμάτων και στην προσδοκία ότι τα κέρδη θα συνεχίσουν να φουσκώνου διαρκώς.

Αυτή η πολιτική όμως, υπονομεύει τον ίδιο της, τον εαυτό. Οσο περισσότερο χτυπάνε τα μεροκάματα τόσο μεγαλήτερες δυσκολίες δημιουργούνται στην ίδια την οικονομία. Οι ταξικές αντιθέσεις βαθαίνουν ακόμη περισσότερο. Γι'αυτό και οι εκρήξεις που εμφανίζονται δεν είναι «εφήμερες» αλλά έχουν την ρίζα τους στην κρίση και την ταξική πόλωση που δημιουργεί το σύστημα σε παγκόσμια κλίμακα και όχι μόνο σε οικονομικό επίπεδο.

Η επιδρομή στο Κόσοβο, οι συγκρούσεις στο Α. Τιμόρ και ο πόλεμος στην Τσετσενία είναι η ένδειξη αυτής της αστάθειας που υπάχρει. Σε μια τέτοια περιοχή αστάθειας βρίσκεται και το τρίγωνο Ελλάδα - Τουρκία - Κυπρος, γι'αυτό παρά την ελληνοτουρκική προσέγγιση και τις διαπραγματεύσεις για το κυπριακό οι τρείς πλευρές συνεχίζουν με τρελλούς ρυθμούς τους εξοπλισμούς.

Ενα σύστημα που παράγει λιτότητα, πόλεμο, ρατσισμό, προκαλεί την ταξική πόλωση και την αντικαπιταλιστική διάθεση και αυτή είναι η βάση της ριζοσπαστικοοίησης που υπαρχει σε σημαντικά κομμάτια της νεολαίας και της εργατικής τάξης.

Ριζοσπασικοποίηση

Ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός δεν μένει έξω από αυτή την εικόνα. Οι ίδιοι παράγοντες που επενεργούν στην ριζοσπαστικοποίηση της νεολαίας και της εργατικής τάξης εμφανίζονται και στην Κύπρο. Οι κυρίαρχες ιδέες αρχίζουν να χάνουν την επίδραση τους όταν φανεί στη πράξη πόσο ψεύτικες και αδιέξοδες είναι. Την χρονία που πέρασε υπήρξαν αρκέτα γεγονότα που συνέβαλαν σ'αυτό.

Ο πόλεμος στο Κόσοβο και η επέμβαση στην Τσετσενία διέλυσαν την φιλολογία για μια νέα εποχή σταθερότητας και ειρήνης. Οι σεισμοί σε Ελλάδα και Τουρκία και τα αισθήματα φιλίας και αλληλεγγύης μεταξύ των απλών ανθρώπων στις δύο πλευρές, έδωσαν ένα γερό χαστούκι στο εθνικισμό. Οι διαδηλώσεις στο Σιάτλ ενάντια στη ΠΟΕ και στην Αυστρία ενάντια στο φασίστα Χάιντερ έδειξαν ότι η μαζική δράση από τα κάτω μπορεί να έχει αποτελέσματα.

Σε τοπικό επίπεδο η μεγάλη απεργία στα ξενοδοχεία παρά την ήττα και την απογοήτευση έσπρωξε και ένα κόσμο σε αμφισβήτηση της γραφειοκρατίας. Οι κινητοποιήσεις για περιβαλλοντικά ζητήματα έφεραν αποτελέσματα και η άνοδος και πτώση του χρηματηστηρίου διέλυσαν τις αυταπάτες και έδειξαν το βάθεμα της ταξικής πόλωσης που υπάρχει μέσα στην κοινωνία. Αυτό είναι το πολιτικό υπόβαθρο πάνω στο οποίο πατά η η ριζοσπαστικοποίηση ενός κομματίου της νεολαίας και της εργατικής τάξης και αυτό το είδαμε να εκφράζεται στην πράξη τον τελευταίο χρόνο.

Οι αντιπολεμικές κινητοποιήσεις του περασμένου καλοκαιριού ξεπέρασαν κατά πολύ σε όγκο και διάθεση τις δυνατότητες της παραδοσιακής αριστεράς και ένα κομμάτι κινήθηκε πιο αριστερά. Κάτω από την πίεση και την διάθεση που υπάρχει μέσα στην εργατική τάξη βλέπουμε για πρώτη φορά να δημιουργούνται ισχυρά αντικυβερνητικά μέτωπα. Για την ΑΤΑ, ενάντια στο ΕΣΥ, στην εκπαίδευση ενάντια στην λιτότητα. Ανεξάρτητα από το πως θα εξελιχτούν αυτά τα μέτωπα, η δημιουργία τους είναι ενδειχτική της διάθεσης και της πίεσης που μπαίνει από τα κάτω. Αυτές οι πιέσεις είναι που ανάγκασαν το ΑΚΕΛ για πρώτη φορά να απέσχει από την ψήφιση των προϋπολογισμών και να οργανώνει εκδηλώσεις όπως για την επαναπροσέγγιση και ενάντια στις Βάσεις.

Αυτός ο κόσμος είναι το ακροατήριο για τους επαναστάτες την επόμενη περίοδο και μέσα από αυτό το κόσμο είναι που μπορούμε να οργανώσουμε και να χτίσουμε μια μαζική Επαναστατικη Οργάνωση.

Συνέδριο ΚΙΣΟΣ

Κρατήστε ψηλά τον μικροαστισμό σας!

«Ώδεινεν όρος και έτεκε μυ», «Ένα βήμα μπροστά, δυο βήματα πίσω» — Με τέτοιους καταθλιπτικούς όρους υποδέχτηκαν οι διάφοροι σχολιαστές τα αποτελέσματα του πρώτου συνεδρίου του Κινήματος Σοσιαλδημοκρατών (ΚΙΣΟΣ).

Η πραγματικότητα, ωστόσο, είναι χειρότερη. Το Σ.Κ. ΕΔΕΚ εγκυμονούσε μόνο κατά φαντασία. Τα «βήματα» δεν ήταν ούτε ένα, ούτε δύο. Ήταν πολλά και επί τόπου — μέσα στο βούρκο των «υπερβάσεων», των «εμβολιασμών» και της πατριωτικής προσαρμογής στον «ρομαντισμό» της «Νέας Τάξης Πραγμάτων».

Μάταια πασκίζουν οι αναβαπτισμένοι σοσιαλδημοκράτες να πείσουν ότι τα τραβήγματα που είχαν στο πρόσφατο συνέδριο τους αφορούσαν το ρόλο και τη θέση που θα έχει στο μέλλον ο Βάσος Λυσσαρίδης. Τα περί διαδοχής ήταν απλά σύμπτωμα πολύ βαθύτερων προβλημάτων. Αλλού τους τρωει...

Κυπριακό

Αυτό που για δεκαετίες έκανε τους «σοσιαλιστές» του Λυσσαρίδη να διακρίνονται και να διεκδικούν θέση στη πολιτική σκηνή ήταν ο απορριπτικός εθνικισμός τους: «Κάθε πατριώτης και στρατιώτης», και τα τέτοια.

Η Νέα Τάξη Πραγμάτων, ιδιαίτερα μετά τον πρόσφατο πόλεμο στα Βαλκάνια, η «αναθέρμανση» των Ελληνοτουρκικού διαλόγου στη βάση της νέας ιμπεριαλιστικής ρευστότητας στη περιοχή, η προοπτική ένταξης της Κύπρου στο κλαμπ των ισχυρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οδήγησαν: *«στο να διαμορφωθεί μια ισχυρή άποψη [στο ΚΙΣΟΣ] αποδέσμευσης από την παραδοσιακή αντίληψη του Κυπριακού ως συγκρουσιακού θέματος με την Τουρκία και ότι πρέπει να περάσουμε σε κανόνες παιγνιδιού που επιβάλλει η νέα διεθνής τάξη για την ασφάλεια και σταθερότητα στην οποία έχει συμπεριληφθεί και η Ελλάδα».*

Ο Ομήρου ήδη ζητά να αναλάβει ο πρώην Γενικός Γραμματέας του ΝΑΤΟ και νυν υπεύθυνος εξωτερικών υποθέσεων της ΕΕ — ο χασάπης του Κοσόβου Χαβιέ Σολάνα — ρόλο συντονιστή στο Κυπριακό.

Για την ανάγκη «επανατοποθέτησης» στο Κυπριακό σε μια βάση ηπιότερων *τόνων* συμφωνούν σχεδόν όλοι στο ΚΙΣΟΣ. Εκεί όπου αρχίζουν οι διαφοροποιήσεις είναι στην μεθόδευση της προσαρμογής στα «νέα διεθνή δεδομένα» ώστε να εξασφαλιστούν τα καλύτερα δυνατά αποτελέσματα, για το «έθνος» γενικά και την Κυπριακή Δημοκρατία ειδικά.

Εδώ είναι που βγαίνουν τα μαχαίρια. Ο Λυσσαρίδης μπορεί να οραματίζεται ένα ΚΙΣΟΣ του «εκσυγχρονισμού» αλά Σημίτης. Δεν εμπιστεύεται όμως ούτε τους εδώ Σημιτικούς όπως ούτε και τον ίδιο τον Έλληνα πρωθυπουργό. Είναι υπέρ της αξιοποίησης των «νέων δεδομένων» στο Κυπριακό αλλά με ρυθμούς που να μην επιτρέψουν στον Σημίτη να «ξεπουλήσει» και που αντίθετα να αποδώσουν τα μεγαλύτερα δυνατά ανταλλάγματα στην ελληνοκυπριακή πλευρά. Ήταν οι εδώ θαυμαστές του Σημίτη που ζήτησαν στην «κρισιμότερη φάση του Κυπριακού» να ανακοινωθεί η ημερομηνία αποχώρησης του Λυσσαρίδη από την ηγεσία, και είναι αυτούς που ο Λυσσαρίδης χαρακτήρισε «χρηματιζόμενα όργανα ξένων συμφερόντων». Δεν είναι απαραίτητο η φαντασία να ταξιδέψει πολύ μακριά.

Υπόβαθρο

Το «όνειρο» μιας σοσιαλδημοκρατίας στην Κύπρο τύπου Μπλερ, Σημίτη και Σολάνα παραμένει άπιαστο για τους Λυσσαρίδη, Λάρκου και Ομήρου. Όχι γιατί δεν υπάρχει η θέληση αλλά γιατί τον ρόλο του προδότη των προσδοκιών της μάζας των απλών ανθρώπων μπορούν να διαδραματίζουν μόνο εκείνοι οι «μεταρρυθμιστές» που διαθέτουν ρίζες μέσα στην εργατική τάξη. Εκτός από το γεγονός ότι στην Κύπρο αυτός ο «εκλογικός χώρος» είναι προ πολλού κατειλημμένος από άλλους, από το ΑΚΕΛ, η πραγματικότητα είναι ότι η πρόσφατη ιστορία των ελληνοκύπριων σοσιαλδημοκρατών δεν αφήνει κανένα περιθώριο ανάπτυξης αυταπατών μέσα στους εργαζόμενους για τις προθέσεις τους. Είναι αυτοί οι ίδιοι που συνέδραμαν καθοριστικά στην εκλογή του Κληρίδη και το 1993 και ξανά το 1998. Είναι αυτοί που συγκυβέρνησαν με τον ηγέτη του «μεταπραξικοπήματος». Χωρίς εργατικό ταξικό υπόβαθρο και με τον «σοσιαλισμό» σαν ευκαιριακό φτιασίδι, το «νέο» ΚΙΣΟΣ δεν δικαιούται καν να ελπίζει ότι θα «αποενοχοποιηθεί» στη συνείδηση του κόσμου.

Αν τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα στην Ευρώπη σήμερα μοιράζουν επιταγές χωρίς αντίκρισμα στην Κύπρο το ΚΙΣΟΣ είναι ένα κόμμα χωρίς αντίκρισμα. Γι' αυτό στο εκλογικό συνέδριο του ερχομένου Ιούνη ο κατήφορος θα συνεχίσει. Με τους πιο «νουνεχείς» να εκλιπαρούν: «Κρατήστε ψηλά τον μικροαστισμό σας!»

Δάφνος Οικονόμου

ΔΙΕΘΝΗ

Πλημμύρες στη Μοζαμβίκη

Πνιγμένοι απο τα χρέη

Οι δυτικές κυβερνήσεις έχουν εγκαταλείψει στην τύχη τους εκατομμύρια ανθρώπους στην νότια Αφρική που κτυπήθηκε από πρωτοφανείς πλημμύρες. Αρνήθηκαν να δώσουν άμεση βοήθεια που μπορούσε να σώσει χιλιάδες ζωές.

Εκατοντάδες έχουν χάσει την ζωή τους και 950 χιλιάδες έχουν μείνει άστεγοι στην Μοζαμβίκη, την χώρα που κτυπήθηκε περισσότερο από τις πλημμύρες. Καθώς τα νερά έχουν αρχίσει να υποχωρούν πολλά πτώματα ανακαλύπτονται μέσα στις λάσπες και οι νεκροί θα είναι χιλιάδες.

Μόλις πέντε Νοτιοαφρικανικά στρατιωτικά ελικόπτερα είχαν σταλεί τις πρώτες κρίσιμες μέρες για να βοηθήσουν στην απομάκρυνση ανθρώπων που είχαν παγιδευτεί πάνω σε δέντρα και στέγες σπιτιών. Πολλοί παρασύρθηκαν από τα νερά περιμένοντας για μέρες βοήθεια.

Ένας πιλότος ελικοπτέρου περιέγραψε με απόγνωση την προσπάθεια για διάσωση μερικών μόνο ανθρώπων: «Δεν μπορούμε να φτάσουμε σε όλους έγκαιρα. Βλέπουμε ανθρώπους που έχουν παγιδευτεί αλλά μέχρι να επιστρέψουμε έχουν χαθεί».

Υπάρχουν χιλιάδες στρατιωτικά ελικόπτερα σ' ολόκληρο τον κόσμο πού θα μπορούσαν να σταλούν στην Μοζαμβίκη καθώς η καταστροφή ήταν φανερή.

Στον πόλεμο του Κόλπου και στο Κόσοβο πέρσι ο ουρανός ήταν γεμάτο από αμερικανικά και βρετανικά ελικόπτερα που μετέφεραν στρατιώτες και πολεμικές προμήθειες. Γιατί σήμερα τα ελικόπτερα αυτά δεν σώζουν ανθρώπους στην νότια Αφρική;

Παρ όλη τη καταστροφή οι δυτικές κυβερνήσεις αρνούνται την διαγραφή των χρεών της χώρας προς την δύση, που θα μπορούσε να βοηθήσει την καταστραμμένη Μοζαμβίκη. .

Τα στοιχεία του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου δείχνουν ότι οι δόσεις που πλήρωνε ή χώρα το 1998 είναι οκτώ φορές το ύψος του προϋπολογισμού της για την εκπαίδευση και δεκαέξι φορές του προϋπολογισμού για την υγεία.

Η Μοζαμβίκη χρωστά 5 δις στερλίνες. Το χρέη αυτά αντικατοπτρίζουν το κόστος ενός 16χρονου εμφύλιου πολέμου που στοίχισε 11 δις σε ζημιές.

Ο πόλεμος ανάμεσα στην κυβέρνηση και το αδίστακτο δεξιό κίνημα RENAMO κράτησε από το 1976 μέχρι το 1992. Το RENAMO στηριζόταν από το λευκό καθεστώς του άπαρχαϊτ της Νότιας Αφρικής και δεξιές δυνάμεις στις ΗΠΑ. Ήταν ένας πόλεμος για τα συμφέροντα της Δύσης. Τώρα τα θύματα των πλημμυρώνν και οι πεινασμένοι είναι αναγκασμένοι να πληρώνουν το κόστος του πολέμου ξανά πίσω στην Δύση.

Ο πόλεμος ανάμεσα στο δεξιές δυνάμεις του RENAMO και την κυβέρνηση της Μοζαμβίκης μόνο στην δεκαετία του '80 στοίχισε την ζωή σε πάνω από ένα εκατομμύριο ανθρώπους. Ο τρομερός απολογισμός των θυμάτων περιλαμβάνει 200 χιλιάδες που δολοφονήθηκαν από το RENAMO ενώ σχεδόν 500 χιλιάδες παιδιά πέθαναν εξαιτίας των κακουχειών που προκάλεσε το δεξιό κίνημα.

Τα στρατεύματα του RENAMO έκαμναν τρομοκρατικές επιθέσεις ενάντια στον άμαχο πληθυσμό. Συχνά ακρωτηρίαζαν αμάχους κόβοντας το χέρι ή το πόδι κάποιου ή την μύτη και τα αυτιά του αντί απλά να τον σκοτώσουν για να τρομοκρατήσουν τον εχθρικό γι' αυτούς πληθυσμό. Γύρω στο ένα εκατομμύριο άνθρωποι είναι ανάπηροι από τραύματα.

Το RENAMO έσπειρε κυριολεκτικά εκατοντάδες χιλιάδες νάρκες που σήμερα παρασύρονται από τις πλημμύρες δημιουργώντας πρόσθετους κινδύνους για τους πλημμυροπαθείς.

Η τρομοκρατία ήταν η δεξιά απάντηση στα λίγα μέτρα που πήρε η κυβέρνηση για το καλό των απλών ανθρώπων.

Την Μοζαμβίκη κυβερνούσε το FRELIMO. Ήταν η ένωση διαφόρων ομάδων που ζητούσαν την ανεξαρτησία της περιοχής από την Πορτογαλία που σαν αποικιακή δύναμη έλεγχε την περιοχή από τον 19ο αιώνα.

Ο αντιαποικιακός αγώνας ενάντια στον Πορτογαλικό αποικισμό υπήρξε βασικός παράγοντας για το ξέσπασμα της επανάστασης στην ίδια την Πορτογαλία το 1974 που ανάτρεψε την δικτατορία που κυβερνούσε την χώρα.

Με την ανατροπή της δικτατορίας η αποικιακή εξουσία στην Μοζαμβίκη και τις άλλες Πορτογαλικές αποικίες κατέρρευσε.

Όταν το 1974 το αντάρτικο του FRELIMO ήρθε στην εξουσία εμφανιζόνταν σαν μαρξιστικό και μιλούσε για σοσιαλισμό. Έκαμε μερικές μεταρρυθμίσεις και προσπάθησε να βελτιώσει την υγεία και την εκπαίδευση. Η παιδική θνησιμότητα μειώθηκε με ένα πρόγραμμα εμβολιασμών.

Η πολιτική και τα μέτρα της κυβέρνησης εξόργισαν τις ΗΠΑ και το καθεστώς του άπαρχαϊτ στην Νότια Αφρική που έδωσαν οικονομική και στρατιωτική στήριξη στο RENAMO. Η ΣΙΑ βοηθούσε το RENAMO ακόμα και όταν οι ΗΠΑ ζητούσαν υποκριτικά τον τερματισμό του πολέμου.

Οι εκατόμβες των θυμάτων και το κόστος του πολέμου οδήγησαν την κυβέρνηση της χώρας σε παράδοση. Σταμάτησε κάθε μαρξιστική ρητορική και έκαμε συμφωνία με το καθεστώς της Νότιας Αφρικής. Υποσχέθηκε να κάμει ότι ζητούσαν οι ΗΠΑ για να πάρει οικονομική βοήθεια. Ένα τρομακτικό πρόγραμμα λιτότητας επεβλήθηκε στην χώρα με ιδιωτικοποιήσεις, τερματισμό στις επιδοτήσεις τροφίμων και περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες.

Οι δαπάνες για την υγεία έπεσαν κατά 75% μετά την εφαρμογή της οικονομικής πολιτικής του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της Παγκόσμιας Τράπεζας. Για αντιπλημμυρικά έργα ούτε συζήτηση.

Όταν οι πλημμύρες υποχωρήσουν θα υπάρχει η καταστροφή και η οικονομική κατάρρευση. Οι επιδημίες θα ακολουθήσουν τις πλημμύρες αυξάνοντας τον αριθμό των θυμάτων. Οι δυτικές κυβερνήσεις είναι ένοχες τόσο για την καταστροφή που προκάλεσαν οι πλημμύρες όσο και για την βοήθεια που δέν έστειλαν έγκαιρα.

Σταύρος Σιδεράς

Να σώσουμε τον Μουμία

Αυτή η φωνή δεν πρέπει να σιγήσει

Το κατεστημένο των ΗΠΑ ελπίζει ότι σύντομα θα μπορέσει να πνίξει τη φωνή ενός από τους συνεπέστερους αντιπάλους του. Ο επαναστάτης μαύρος δημοσιογράφος Μουμία Αμπού Τζαμάλ εδώ και 17 χρόνια είναι καταδικασμένος σε θάνατο. Καταδικάστηκε, με ένα στημένο κατηγορητήριο, για τη δολοφονία ενός αστυνομικού. Ο Μουμία είναι τώρα 44 χρονών και περιμένει την εκτέλεσή του από τα 27 του χρόνια.

Το 1995 κινητοποιήσεις μέσα και έξω από τις ΗΠΑ τον έσωσαν τελευταία στιγμή. Τώρα το σύστημα προσπαθεί για άλλη μια φορά να τον οδηγήσει στο θάνατο.

Στο πρόσωπο του Μουμία ενώνονται δυό γενιές, τα επαναστατικά κινήματα της δεκαετίας του '60 και οι χιλιάδες των νεολαίων και των εργατών που συγκρούστηκαν στους δρόμους του Σιάτλ. Η εκτέλεση του, δεν θα φέρει μόνο το θάνατο ενός επαναστάτη, αλλα είναι μιά πρόκληση ενάντια στο κίνημα στις ΗΠΑ που υψώνει ξανά με δύναμή το ανάστημα του μέσα στη καρδιά του κτήνους, στη καρδιά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Είναι μια πρόκληση για κάθε αγωνιστή που παλεύει ενάντια στον ρατσισμό, τον ιμπεριαλισμό, τους πολέμους.

"Η φωνή αυτών που δεν έχουν φωνή"

Το 1968, σε ηλικία 15 χρονών, ο Μουμία ήταν από τα ιδρυτικά μέλη του Κόμματος των Μαύρων Πανθήρων στη Φιλαδέλφεια. Από τότε το FBI του έχει ανοίξει φάκελο. Οι Μαύροι Πάνθηρες ήταν μια επαναστατική οργάνωση που πάλευε ενάντια στον ρατσισμό και την αδικία.

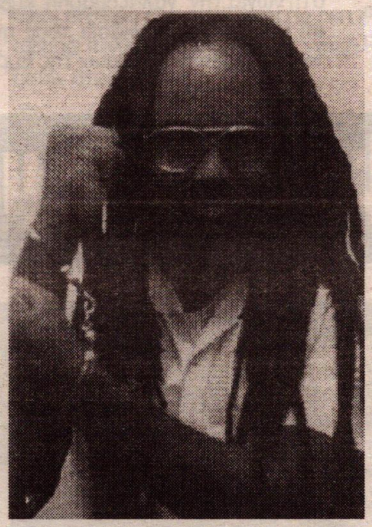

Εναντίον τους στράφηκαν με όλη τους τη δύναμη η αστυνομία και ο κρατικός μηχανισμός των ΗΠΑ.

Στη διάρκεια της δεκαετίας του '70 ο Μουμία ήταν δημοσιογράφος στον τοπικό ραδιοσταθμό της Φιλαδέλφεια. Ο τρόπος με τον οποίο μιλούσε για όλους αυτούς που καταπιέζονται και περιθωριοποιούνται στην αμερικάνικη κοινωνία, τον έκανε γνωστό σαν την "φωνή αυτών που δεν έχουν φωνή". Πήρε συνεντεύξεις από προσωπικότητες όπως τον Αλεξ Χάλεϊ, βιογράφο του Μαλκομ Χ, τον τραγουδιστή Μπομπ Μάρλεϋ. Εκλέχτηκε πρόεδρος του τοπικού παραρτήματος της Ενωσης Μαύρων Δημοσιογράφων.

Το 1978 ο Μουμία καταγγέλλει αδιάκοπα την εκστρατεία καταστολής που είχε εξαπολύσει η αστυνομία ενάντια σε μια μαύρη ριζοσπαστική οργάνωση, το MOVE - φτάνοντας στο σημείο να επιτέθει στα γραφεία της αφήνοντας πίσω 18 νεκρούς. Γι αυτή του τη στάση ο Μουμία θ απολυθεί από το ραδιοσταθμό.

Επιασε δουλειά σαν ταξιτζής. Το βράδυ της 9 Δεκέμβρη του 1981 ο Μουμία σταμάτησε όταν είδε έναν αστυνομικό να ξυλοκοπεί ένα μαύρο που αποδείχτηκε ότι ήταν ο αδελφός του. Αυτόπτες μάρτυρες καταθέτουν ότι είδαν έναν άγνωστο να πυροβολεί τον αστυνομικό και μετά να φεύγει. Λίγο πριν πεθάνει ο αστυνομικός πυροβόλησε τον Μουμία. Οι υπόλοιποι αστυνομικοί άρχισαν να τον κλωτσάνε και τον άφησαν να αιμοραγεί για 45 λεπτά. Αυτή η βάρβαρη μεταχείριση δεν ήταν αρκετή για την αστυνομία. Εστησε μια ολόκληρη σκευωρία σε βάρος του Μουμία.

Ρατσιστική σκευωρία

Η δίκη ήταν μια παρωδία. Ο πρόεδρος του δικαστήριου που δίκασε τον Μουμία ήταν ο Αλμπερτ Σάμπο, γνωστός με το παρατσούκλι ο "δικαστής Κρεμάλας". Είναι δηλωμένος ρατσιστής και "επίτιμο" μέλος της "Αδελφότητας" Αστυνομικών. Ο Σάμπο έχει καταδικάσει 32 ανθρώπους σε θάνατο, δυο φορές περισσότερους από οποιονδήποτε άλλο δικαστή. Οι 30 απ' αυτούς ήταν μαύροι. Δεν επέτρεψε στον Μουμία να παρίσταται στην ίδια του τη δίκη επειδή ο "*τρόπος που έχει τα μαλιά του προκαλεί τους ενόρκους*"! Εκτός από δυο, όλοι οι ένορκοι ήταν λευκοί. Η εισαγγελία απέριψε 11 υποψήφιους ενόρκους επειδή ήταν μαύροι. Ο δικηγόρος που έχει διορίσει στο άψε-σβήσε το δικαστήριο για τον Μουμία δεν εξέτασε κανένα μάρτυρα.

Ο Γκάρυ Γουάκσουλ, ο αξιωματικός που έκανε την σύλληψη, κατέθεσε ότι ο Μουμία του ομολόγησε την ενοχή του. Ομως στην αναφορά του εκείνο το βράδυ γράφει "*ο νέγρος δεν έκανε καμμιά δήλωση*". Η βασική μάρτυρας της αστυνομίας ήταν η Σύνθια Γουάϊτ, μια εκδιδόμενη γυναίκα. Ηταν η μόνη που κατέθεσε ότι είδε τον Μουμία με όπλο. Ομως αργότερα ένας φίλος της κατέθεσε ότι η αστυνομία πρόσφερε και στους δυο την απόσυρση κατηγοριών με αντάλλαγμα αυτή τη κατάθεση. Μια άλλη γυναίκα, η Βερόνικα Τζόουνς, κατέθεσε επίσημα ότι η αστυνομία απείλησε να της πάρει τα παιδιά της αν δεν εμφανιζόταν να καταθέσει ότι ο Μουμία ήταν ο δολοφόνος.

Η "Αδελφότητα" των Αστυνομικών έχει οργανώσει μια ολόκληρη εκστρατεία μίσους ενάντια στον Μουμία και τους υποστηρικτές του, ζητώντας την εκτέλεσή του.

Ομως τίποτα απ' αυτά δεν έχει λυγίσει τον Μουμία. Η φωνή του εξακολουθεί να ηχεί δυνατά από το κελί της φυλακής. Στα χρόνια της φυλάκισης του έχει γράψει τρία βιβλία και δεκάδες άρθρα που περιγράφει την καθημερινή φρίκη που αντιμετωπίζουν αυτός και άλλοι 3.000 καταδικασμένοι σε θάνατο συγκρατούμενοί του.

Η δολοφονική μηχανή της "δικαιοσύνης" των ΗΠΑ είναι από τις πιο βάρβαρες στον κόσμο. 68 άνθρωποι εκτελέστηκαν το 1998 και άλλοι 100, το 1999 που είναι ο μεγαλύτερος αριθμός από το 1951. Ο Τζορτζ Μπους Τζούνιορ, ο κυβερνήτης του Τέξας που φιλοδοξεί να πάρει το χρίσμα των Ρεπουμπλικάνων για την προεδρία, από το 1995 έχει εγκρίνει την εκτέλεση 100 ανθρώπων. Αλλά και ο Κλίντον πέρασε το 1996 νόμο που περιορίζει το δικαίωμα της έφεσης για θανατοποινίτες.

Αυτοί που περιμένουν τη σειρά τους για εκτέλεση στις φυλακές των ΗΠΑ είναι στην συντριπτική τους πλειοψηφία μαύροι, φτωχοί και θύματα του συστήματος. Ο Μουμία είναι η φωνή τους.

Μια διεθνής εκστρατεία συμπαράστασης μπορεί να τον σώσει. Ομως πρέπει να δράσουμε τώρα. Γιατί όπως είπε και ο Λέοναρντ Βέινγκλας, ο δικηγόρος του, "*η υπόθεση του Μουμία δεν θα κερδηθεί στην αίθουσα του δικαστήριου αλλά στους δρόμους*".

ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΧΑΙΝΤΕ

Μια πρώτη νίκη

Οι κινητοποιήσεις συνεχί

Η παραίτηση του Γιόργκ Χάιντερ από την ηγεσία του ακροδεξιού Κόμματος της "Ελευθερίας" στην Αυστρία είναι μια νίκη για τους εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους που διαδήλωσαν ενάντιά του τις τελευταίες τέσσερις βδομάδες. Αναγκάστηκε να κάνει αυτή την υποχώρηση εννιά μόλις μέρες μετά το συλλαλητήριο στην Βιέννη, όταν 300.000 άνθρωποι βάδισαν ενάντια στη συμμετοχή 6 υπουργών από το κόμμα του φασίστα Χάιντερ στην κυβέρνηση του δεξιού "Λαϊκού Κόμματος".

Ο Χάιντερ υποκρίνεται ότι η απόφασή του δεν έχει καμιά σχέση με την σκληρή αντιπολίτευση που αντιμετωπίζει. Αλλά ποιος θα μπορούσε να ισχυριστεί σοβαρά ότι είχε προγραμματίσει να εγκαταλείψει την ηγεσία του κόμματός του που κατέχει εδώ και 14 χρόνια και έχει λυσσαλέα υπερασπιστεί όλο αυτόν τον καιρό;

Ο γενικός γραμματέας του Κόμματος "Ελευθερίας" Πέτερ Βέστενχάλερ δήλωσε ότι δεν ήθελε να παραιτηθεί ο Χάιντερ. Ο Χάιντερ λεει ότι θέλει να πάψει να υπάρχει η εντύπωση ότι οι έξι ακροδεξιοί υπουργοί είναι μαριονέτες του.

Αυτή η εξέλιξη δείχνει πόσο η αντιπολίτευση στον Χάιντερ έχει υπονομεύσει και φθείρει το Κόμμα της "Ελευθερίας". Νοιώθει έντονα την πίεση. Ο υπουργός Δικαιοσύνης και μέλος του Κόμματος της "Ελευθερίας" Μίκαελ Κρούγκερ μεταφέρθηκε σε ψυχιατρικό νοσοκομείο το Σαββατοκύριακο μετά από "κατάρρευση" που του δημιούργησε το "στρες".

Αλλά ο Χάιντερ και το κόμμα του δεν έχουν φύγει. Θα προσπαθήσει να αποκτήσει ανεπίσημα ξανά τον έλεγχο του κόμματος. Εξακολουθεί να παραμένει κυβερνήτης του αυστριακού κρατιδίου της Καρίνθια και έχει την υποστήριξη της υπόλοιπης ηγεσίας του Κόμματος της "Ελευθερίας".

Το Νο 2 του κόμματός του, η Σουζάνε Ράις Πάσσερ, πήρε την θέση του. Είναι η προηγούμενη εκπρόσωπος τύπου του Χάιντερ που δεν έχει ποτέ της ασκήσει κριτική εναντίον του. Η Ράις Πάσσερ κατάγεται από το Μπρουνάου, την γενέτειρα του Χίτλερ. Θέλει να φτιάξει στην πόλη ένα μουσείο για τη ζωή του Χίτλερ, να το μετατρέψει σε ένα χώρο προσκυνήματος για του ΝΑΖΙ όλου του κόσμου. Το Κόμμα "Ελευθερίας" εξακολουθεί να είναι στην κυβέρνηση και εξακολουθεί να έχει φασίστες στις γραμμές του. Και ο υμνητής του Χίτλερ, ο Χάιντερ ελπίζει να επιστρέψει στην ηγεσία αν η αντιπολίτευση εναντίον του μειωθεί.

Γι' αυτό το κίνημα ενάντια στον Χάιντερ πρέπει να συνεχιστεί. Δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές ξεχύνονται τις τελευταίες βδομάδες καθημερινά στους δρόμους της Βιέννης και των άλλων πόλεων της Αυστρίας για να διαδηλώσουν ενάντια στη νέα κυβέρνηση και τα αντεργατικά της σχέδια. Το Σάββατο στις 19 Φλεβάρη οι διαδηλωτές στη Βιέννη ξεπέρασαν τις 300.000 -ήταν η μεγαλύτερη διαδήλωση στην ιστορία της Αυστρίας. Στο τέλος της διαδήλωσης ανανέωσαν το "ραντεβού" τους για την Πέμπτη -και για κάθε Πέμπτη, όσο το κόμμα του Χάιντερ θα παραμένει στην εξουσία. Την περασμένη Πέμπτη 15.000 διαδηλωτές ξεχύθηκαν, για μια ακόμα φορά στους δρόμους της Βιέννης, να βροντοφωνάξουν "Ο Χάιντερ είναι φασίστας", "Αντίσταση, αντίσταση", "Καμμιά ευκαιρία στους ναζί".

Οι μαζικές αντιδράσεις, μέσα και έξω από την Αυστρία, έχουν στριμώξει στη γωνία την "γαλαζόμαυρη" κυβέρνηση και έχουν αναγκάσει τους ηγέτες των υπόλοιπων 14 χωρών της Ευρωπαϊκής Ενωσης να δηλώνουν ότι θα κρατάνε σε "καραντίνα" την Αυστρία. Η κυβέρνηση του Βελγίου απέκλεισε τους διπλωμάτες της Αυστρίας από τις εκδηλώσεις για την ανακήρυξη των Βρυξελλών "Πολιτιστικής Πρωτεύουσας της Ευρώπης" για το 2000. Ο Χάιντερ απείλησε αμέσως να μπλοκάρει με βέτο κάθε σημαντική απόφαση της Ευρωπαϊκής Ενωσης και έτσι ξεκίνησε ο καυγάς μέσα στη "γαλαζόμαυρη" κυβέρνηση που οδήγησε στην παραίτησή του.

Οι εργάτες και οι νέοι που παλεύουν ενάντια στον Χάιντερ και τους νεοναζί στην Αυστρία χρειάζονται την συμπαράστασή μας. Η διπλωματική απομόνωση της "γαλαζόμαυρης" κυβέρνησης δεν πρέπει να χαλαρώσει. Οι ηγέτες και οι άρχουσες τάξεις της Ευρώπης, πίσω από τα μεγάλα λόγια, βιάζονται να ξαναρχίσουν τις κανονικές τους δοσοληψίες με τους "εταίρους" τους της Αυστρίας. Δεν πρέπει να τους αφήσουμε.

Η συνέχιση των αγώνων, όχι μόνο των αντιφασιστικών, αλλά και των μαχητικών απεργιών ενάντια στα μέτρα λιτότητας που ετοιμάζεται να πάρει η νέα κυβέρνηση, μπορούν να τσακίσουν τον φασισμό. Ακόμα περισσότερο, μπορούν να αμφισβητήσουν από τα αριστερά τον καπιταλισμό που θρέφει τον ρατσισμό στην Αυστρία.

Η κυβέρνηση να διακόψη σχέσεις με την Αυστρία

Στις 24 Φλεβάρη έγινε στην Πλατεία Ελευθερίας εκδήλωση διαμαρτυρίας ενάντια στον Χάιντερ και ενάντια στη συμμετοχή των φασιστών στην κυβέρνηση της Αυστρίας. Η εκδήλωση στη Λευκωσία που ακολούθησε μετά το μεγάλο συλλαλητήριο των 300.000 αντιφασιστών στις 19 Φλεβάρη στη Βιέννη και τις αντίστοιχες κινητοποιήσεις στο Παρίσι, το Λονδίνο και την Αθήνα, παρουσιάστηκε από τα κανάλια σαν ένα γεγονός που δείχνει ότι ούτε και η Κύπρος δεν έμεινε αδιάφορη.

Παρά την ελάχιστη ενημέρωση από τα ΜΜΕ για τις αντιφασιστικές κινητοποιήσεις στην Ευρώπη — μόνο το ΡΙΚ έδειξε κάτι από το συλλαλητήριο της Βιέννης στο δελτίο των 11 το βράδυ της επόμενης ημέρας ο κόσμος ήταν ευαισθητοποιημένος.

Η άνοδος του φασίστα Χάιντερ και του κόμματός του δημιούργησε σε αρκετούς ανθρώπους την αίσθηση ότι αυτή η φασιστική απειλή δεν είναι κάτι που συμβαίνει χιλιάδες μίλια μακριά και που δεν μας αφορά. Αυτή ήταν η εμπειρία των συνεργείων της Εργατικής Δημοκρατίας από την ανταπόκριση του κόσμου, εργαζόμενων, νεολαίας και φοιτητών, που υπόγραφαν το ψήφισμα ενάντια στον Χαιντερ απαιτώντας από την κυβέρνηση Κληρίδη να διακόψει κάθε διπλωματική σχέση με την κυβέρνηση της Αυστρίας. Αρκετοί μάλιστα ήταν εκείνοι που στα πουλήματα του Σαββάτου ή στο Πανεπιστήμιο πήραν ψηφίσματα για να τα διακινήσουν οι ίδιοι ή που μαζί με την υπογραφή τους ενίσχυαν οικονομικά την αντιφασιστική καμπάνια. Ήταν έκδηλο ότι ο κόσμος ήθελε να κάνει πράγματα αφού μέσα σε λίγες ώρες μαζεύτηκαν δεκάδες υπογραφές, τηλέφωνα και £30 οικονομική ενίσχυση.

Την αντιφασιστική εκδήλωση στη Λευκωσία κάλεσαν ή στήριξαν - εκτός από την Εργατική Δημοκρατία που πήρε και την πρωτοβουλία - συνολικά 14 οργανώσεις. Στην εκδήλωση και την πορεία πήραν μέρος γύρω στα 150 άτομα.

Πολύς ήταν ο κόσμος όμως που δεν είχε ιδέα ότι θα γινόταν αυτή η εκδήλωση που ανακοινώθηκε την τελευταία στιγμή στα ψιλά των εφημερίδων. Αν η εκδήλωση οργανώνονταν και προπαγανδίζονταν απο μέρες σίγουρα θα ήταν πολύ πιο μαζική. Παρά το γεγονός ότι την εκδήλωση καλούσαν και οργανώσεις μαζικές όπως η ΕΔΟΝ, η ΠΟΓΟ, η Εργατική Νεολαία ΠΕΟ, δυστυχώς εκείνοι που στην πραγματικότητα κινητοποιήθηκαν ήταν η Εργατική Δημοκρατία, που προσπάθησε τις προηγούμενες μέρες να μετατρέψει το κάλεσμα σε εκστρατεία για να κατεβεί όσο το δυνατό περισσότερος κόσμος. «*Είναι αδιανόητο η ΕΔΟΝ να οργανώνει λεωφορεία από διάφορες πόλεις για την εκδρομή στο Τρόοδος ενώ για την αντιφασιστική εκδήλωση να μη γίνεται ουσιαστικά καμία κινητοποίηση*» παρατήρησε χαρακτηριστικά μια μαθήτρια Λυκείου που ήταν στην εκδήλωση.

Παρόλα αυτά η κινητοποίηση ενάντια στον Χάιντερ ήταν σημαντικό γεγονός για ένα κόσμο που ένοιωσε κομμάτι ενός κινήματος που απλώνεται σε όλη την Ευρώπη. Αλλά και γιατί η εκδήλωση δεν ήταν μόνο ενάντια στον φασίστα Χάιντερ αλλά και ενάντια σ' εκείνα που γεννούν τους επίδοξους Χάιντερ. Γι' αυτό και τα συνθήματα «Λιτότητα, ανεργία, ρατσισμός, έτσι γεννιέται ο φασισμός» και «Εργατικοί αγώνες, διεθνισμός, έτσι πεθαίνει ο φασισμός» είχαν ανταπόκριση και τα φώναξαν οι διαδηλωτές στην πορεία και έξω από το φρουρούμενο προξενείο της Αυστρίας όπου αντιπροσωπεία των διοργανωτών θυροκόλλησε ψήφισμα.

ζονται

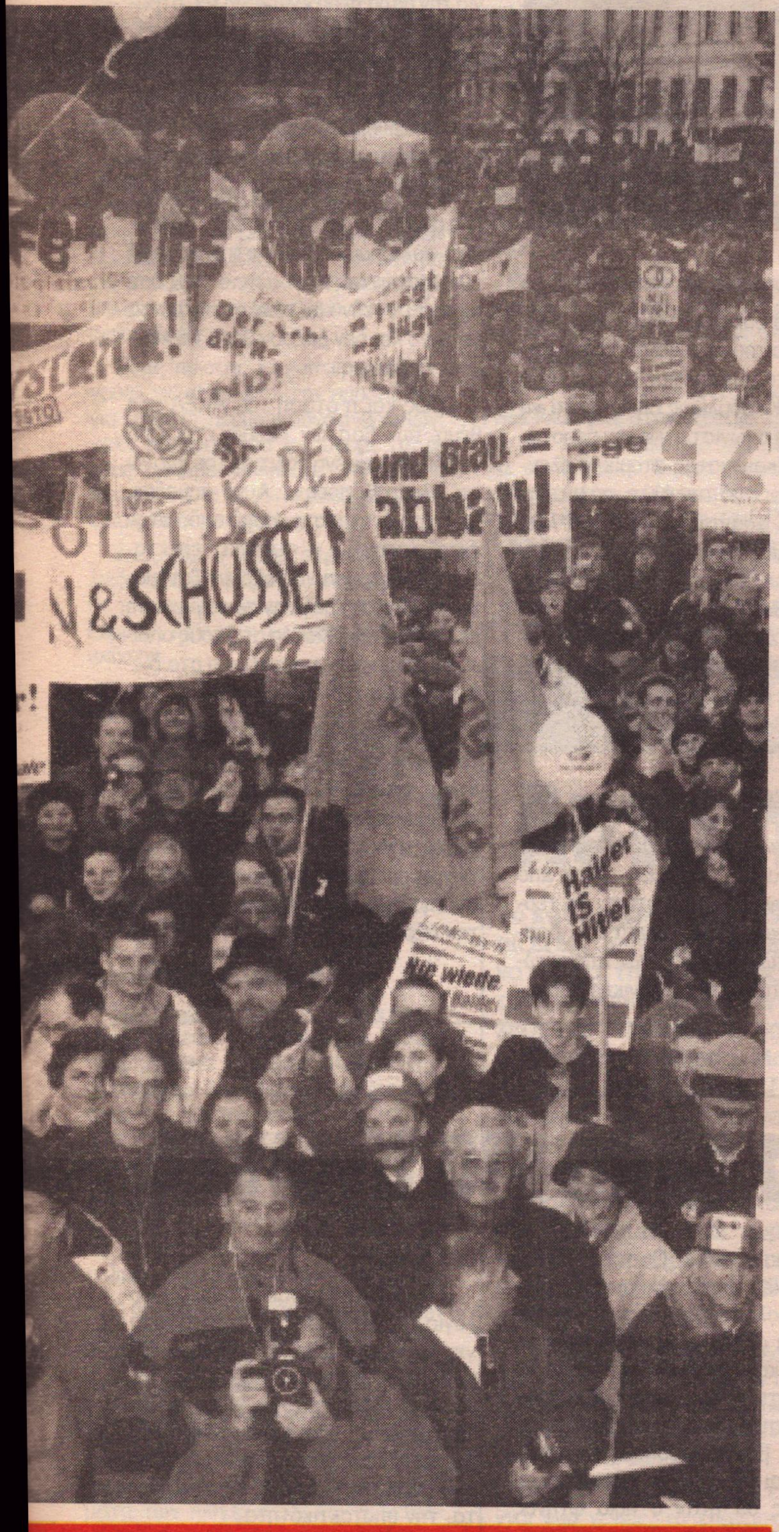

Ενα βιβλίο απαραίτητο για τον κάθε αγωνιστή της εργατικής τάξης και της νεολαίας που θέλει να παλέψει ενάντια στη φασιστική απειλή

Μπορείτε να το προμηθευτείτε απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία ή στα:
τηλ 02-349959
Fax: 02-349770

Τι λενε οι Σοσιαλιστες

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Ποιός μπορεί να δώσει λύσεις;

Σύμφωνα με τις τελευταίες έρευνες αλλά και από δηλώσεις του Υπουργού Δημόσιας Τάξης Νίκου Κόση ο αριθμός των ατόμων που κάνουν χρήση ναρκωτικών ουσιών αυξήθηκε δραματικά και ιδιαίτερα ανάμεσα στους μαθητές και τους εθνοφρουρούς. Ο Κόσης μάλιστα «αποκάλυψε» ότι μαθήτριες «εθισμένες στα ναρκωτικά, εκδίδονται για να αγοράσουν τη δόση τους».

Το πόσο τραβηγμένα είναι ολα αυτά φάνηκε ακόμα και από τις δηλώσεις του Υπουργού Άμυνας Χάσικου, που δήλωσε ότι «η εθνοφρουρά δεν ειναι Τεκκές». Ομως παρόλες τις διαστάσεις που δίνουν τα ΜΜΕ, η εξάπλωση των ναρκωτικών είναι σήμερα ένα πρόβλημα που είτε αφορά πολλούς είτε λίγους, χρειάζεται απαντήσεις.

Εμπόρευμα

Αυτή τη στιγμή υπάρχουν στο κόσμο, 8 εκατομμύρια χρήστες ηρωίνης και 30 εκατομμύρια χρήστες κοκαΐνης, ενώ προηγείται η κάνναβη που μόνο στη Βρετανία υπάρχουν 2,75 εκατομμύρια χρήστες, ενώ οι χρήστες των νόμιμων ναρκωτικών, καπνός, αλκοόλ, ηρεμιστικά, αγχολυτικά κλπ προπορεύονται κατά πολύ.

Τα ναρκωτικά είναι χημικές ουσίες που φέρνουν αλλαγές στην διάθεση. Τα περισσότερα ναρκωτικά απο μόνα τους δεν είναι επικίνδυνα όπως για παράδειγμα η κάνναβη. Αν ένα ναρκωτικό είναι επικίνδυνο ή όχι δεν έχει να κάνει με το αν είναι νόμιμο ή παράνομο. Το τσιγάρο έχει σκοτώσει σύμφωνα με ιατρικές στατιστικές 21 εκατομμύρια ανθρώπους τα τελευτία δύο χρόνια. Στην Βρετανία έχουν πεθάνει από το τσιγάρο 115.000 και 28.000 από το αλκοόλ. Από χρήση ηρωίνης από το 1984 μέχρι το 1898 έχουν πεθάνει 1.114 , που είναι πολύ μικρότερο νούμερο σε σύγκριση με τα προηγούμενα.

Τα ναρκωτικά είναι όμως και ένα εμπόρευμα που φέρνει και τεράστια κέρδη. Τα κέρδη απο τα ναρκωτικά είναι μεγαλύτερα ακόμα και από αυτά του πετρελαίου! Σύμφωνα με έκθεση του ΟΗΕ, η καλιέργεια της κόκας έχει διπλασιαστεί τα τελευταία χρόνια, του δε οπίου, που αποτελεί την πρώτη ύλη για την ηρωίνη, έχει τριπλασιαστεί. Μια παραγωγή που έχει όλο και περισσότερη ζήτηση όσο τα αδιέξοδα και προβλήματα γίνονται πιο έντονα για την εργατική τάξη και νεολαία.

Από την στιγμή λοιπόν που γίνεται εμπόρευμα και μάλιστα «απαγορευμένο» γίνεται και επικίνδυνο. Επικίνδυνο τόσο για την αγόρα του όσο και για την υγεία του χρήστη. Είναι αποδεδιγμένο ότι οι περισσότεροι θάνατοι προήλθαν από νοθευμένες ουσίες. Αυτή την πραγματικότητα είναι που δεν θέλουν να δούν τα δαιμόνια της δημοσιογραφίας και αστυνομίας.

Καταστολή

Η εξάπλωση των ναρκωτικών λοιπόν δέν είναι υπόθεση όλων αυτών που βλέπουμε να σέρονται στα δικαστήρια αλλά κάποιων που βρίσκονται στα ψηλότερα κλιμάκια του συστήματος και προστατεύονται από αυτό.

Και δεν πρόκειται για κάποιους μυστηριώδης «κάκους» εμπόρους από τη μιά και τις «καλές» κυβερνήσεις που μάχονται ενάντια τους για να μας σώσουν από το «λευκό θάνατο». Οι έμποροι ναρκωτικών είναι γνωστοί στις περισσότερες κυβερνήσεις οι οποίες είναι συχνά και οι ίδιες χωμένες βαθιά μέσα σε αυτό το εμπόριο. (Είναι γνωστό το σκάνδαλο με την CIA και τα λεφτά που έβγαζε απο τα ναρκωτικά με τα οποία χρηματοδοτούσε τους δεξιούς αντάρτες, κόντρας, ενάντια στην αριστερή κυβέρνηση της Νικαράγουα.)

Ο Υπουργός Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης Νίκος Κόσης σε συνέντευξη του στην εφημερίδα «Πολίτης» στις 20 Φεβράρη, δηλώνει σε σχετική ερώτηση: *«Είναι τρείς (οι εμπόροι), στη Λεμεσό, στην πόλη και την επαρχία. Να έχεις υπόψη σου όμως ότι, είναι αδύνατον να τους συλλάβουμε. Αυτοί δεν έχουν καμία σχέση με τα ναρκωτικά. Ούτε που τα πιάνουν στα χέρια τους και είναι υπεράνω πάσης υποψίας»!* Ετσι βλέπουμε την αστυνομία να σέρνει στα δικαστήρια μικροχρήστες και βαποράκια, ενώ τα μεγάλα αφεντικά, που τα ξέρει και ο υπουργός, είναι «υπεράνω πάσης υποψίας» αφού οι άνθρωποι δεν καπνίζουν αλλά κάνουν μπίζνες!!

Υπουργός και αστυνομία προτείνουν την προσφιλή τους μέθοδο: καταστολή, περισσότερη αστυνόμευση και μεγαλύτερες ποινές. Ο Κόσης ζητά μάλιστα την άμεση ψήφιση νομοσχέδιου που εκκρεμεί στη Βουλή και ζητά «την ενίσχυση των κατασταλτικών μέτρων και δυνατοτήτων των διωκτικών αρχών»

Είναι φανερό ότι ο μύθος που καλιεργείται γύρω από τα ναρκωτικά στόχο έχει την εξάρση της καταστολής ενάντια στην εργατική τάξη και νεολαία. Η άρχουσα τάξη χρησιμοποιεί τα ναρκωτικά σαν την καλύτερη δικαιολογία για να αυξήσει την αστυνόμευση στα σχολεία και στους χώρους που συχνάζει η νεολαία με την δικαιολογία της πρόληψης. Ο αριθμός των υποθέσων που φτάνουν στα δικαστήρια έχει αυξηθεί κατα 35% και αφορά στη συντριπτική τους πλειοψηφία μικροχρήστες κύρια κάνναβης που είναι αποδεδιγμένο επιστημονικά οτι είναι πιο ακίνδυνη από τον καπνό του κοινού τσιγάρου.

Απάντηση

Η καταστολή δεν βοηθά καθόλου. Τις απαντήσεις ή την βοήθεια για το τι είναι τα ναρκωτικά, αν υπάρχουν κίνδυνοι από την χρήση τους και πως μπορούμε να τους αποφύγουμε, ποιές είναι οι ιατρικές λύσεις για τους χρήστες που θέλουν να απεξαρτηθούν, σιγουρα δεν θα τα βρούμε στις φυλακές.

Η αποποινικοποίηση των ναρκωτικών είναι ένα μέτρο, αφού είναι αποδεδειγμένο ότι η παρανομία βοηθά στην εξάπλωση. Από μόνη της όμως δεν αρκεί. Χρειάζεται να υπάρξει κρατικός έλεγχος των ναρκωτικών μέσα από το σύστημα υγείας. Να μπορούν οι χρήστες να προμηθεύονται από τα νοσοκομεία τη δόση τους, να παρέχεται δωρεάν θεραπεία σε όποιο θέλει να απεξαρτηθεί και να υπάρχει συνεχής ιατρική και φαρμακευτική βοήθεια σε όσους την έχουν ανάγκη. Ακόμα χρειάζεται το κράτος να βρίσκει δουλειά σε ολο αυτό το κόσμο έτσι που να μπορεί να σταθεί ξανά στα πόδια του.

Μόνο όποιος προσφέρει διέξοδο απο την μιζέρια, τη φτώχια και ανεργία μπορεί να δώσει διέξοδο απο την αθλιότητα που μπορεί να σε οδηγήσουν τα ναρκωτικά. Ο καπιταλισμός που γεννά κάθε μόρφης καταπίεση το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να αυξάνει το πρόβλημα. Ιδιαίτερα όταν βρίσκεται σε κρίση όπως σήμερα που οδηγά σε πολλαπλάσια αδιέξοδα.

Χρειάζεται άμεσα να απαλαγούμε από αυτό το βάρβαρο σύστημα που μας ρίχνει στην νοθευμένη ευθυμία, στην λήθη και στον θάνατο.

Δήμητρα Χριστοδούλου

ECHELON

ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Το Echelon είναι η μετεξέλιξη του ηλεκτρονικού δικτύου παρακολούθησης, από το οποίο οι δυτικοί κατασκόπευαν το Ανατολικό Μπλοκ μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Με την κατάρρευση του Συμφώνου της Βαρσοβίας και το τέλος του ψυχρού πολέμου το σύστημα ενισχύθηκε με τις νέες τεχνολογίες ώστε να είναι δυνατός ο έλεγχος των μηνυμάτων, για όλα τα είδη των τηλεπικοινωνιακών μέσων (φαξ, τηλέφωνο, Ιντερνετ).

Σήμερα υπάρχουν 120 δορυφόροι εδάφους, διασκορπισμένοι με τέτοιο τρόπο ώστε να συλλέγουν πληροφορίες από τις σημαντικότερες τηλεπικοινωνίες του κόσμου.

Στην Κύπρο, στον χώρο των βάσεων λειτουργούν δύο υποσταθμοί που είναι ενταγμένοι στο Echelon. Ένας στον Άγιο Νικόλαο και ο άλλος στο Ακρωτήρι και παρακολουθούν όλα τα μηνύματα από και προς Ευρώπη και Μέση Ανατολή.

Υποκρισία και κυνικότητα, χαρακτηρίζουν τις αντιδράσεις της κυβέρνησης αλλά και της ηγεσίας του ΑΚΕΛ από την αποκάλυψη της ύπαρξης του Echelon. Όλοι έχουν επικεντρωθεί στην δυνατότητα ηλεκτρονικής παρακολούθησης που έχουν οι βάσεις και όχι στην ουσία του ζητήματος που είναι αυτή καθ' αυτή η ύπαρξη τους σαν κέντρα στρατιωτικού ελέγχου της περιοχής.

Ένας ρόλος που είναι γνωστός από την εγκαθίδρυση των Βάσεων και είναι αποδεκτός σαν μέρος των συμφωνιών του 1960 με την δημιουργία της Κυπριακής Δημοκρατίας. Οι δηλώσεις του Κυβερνητικού εκπροσώπου ότι είναι «*σ' όλους γνωστό ότι οι Βρεταγοί διαθέτουν ραντάρ στις βάσεις τους*» και ότι πρόκειται «*για στρατιωτικές βάσεις και όχι κολέγια*» και η δήλωση του Κασουλίδη ότι συμμερίζεται την άποψη αυτή, δεν είναι τίποτε άλλο παρά η αποδοχή αυτού του ρόλου από την κυβέρνηση Κληρίδη.

Συνένοχοι

Μέσα στην τελευταία δεκαετία τουλάχιστο δύο φορές είδαμε την άρχουσα τάξη να υποστηρίζει ενεργά, πολιτικά και πρακτικά, τις ιμπεριαλιστικές εξορμήσεις των Αμερικανών και των συμμάχων τους στην περιοχή, εκμεταλλευόμενοι κυνικά την ύπαρξη των βάσεων και των διευκολύνσεων που τους παρέχονται από το κυπριακό κράτος, για να εξυπηρετήσουν τα «εθνικά τους συμφέροντα».

Το 1991 στον βρώμικο πόλεμο του Κόλπου, που στοίχισε και στοιχίζει ακόμη τη ζωή εκατοντάδων χιλιάδων Ιρακινών, οι βάσεις στην Κύπρο έπαιξαν ρόλο «πνεύμονα των πολεμικών επιχειρήσεων» όπως έγραφε στις 22/1/91 ο «Φιλελεύθερος», εννοώντας την παραχώρηση στρατιωτικών διευκολύνσεων στους Αμερικανούς από το αεροδρόμιο Πάφου και την χρησιμοποίηση των βάσεων σαν ορμητήριο για τα βρετανικά βομβαρδιστικά.

Η κυβέρνηση της Κυπριακής Δημοκρατίας έγινε συνεργός και συνένοχη σε μια βαρβαρότητα για να εξασφαλίσει την «κινητικότητα στο Κυπριακό» και την εμπλοκή των Αμερικανών ιμπεριαλιστών στην διαδικασία επίλυσης του Κυπριακού.

Το 1999 ταυτίζεται και ευθυγραμμίζεται πάλι με τους ιμπεριαλιστές Αμερικάνους και Ευρωπαίους στον πόλεμο που σκόρπισε τον θάνατο, την πείνα και τις κακουχίες σε Σέρβους και Αλβανούς, έφερε την οικολογική καταστροφή και βύθισε ολόκληρη τη χώρα σε πρωτόγονες συνθήκες διαβίωσης.

Η χρησιμοποίηση της βάσης Ακρωτηρίου για τον ανεφοδιασμό του βρετανικού αεροπλανοφόρου Invincible για να πάρει μέρος στην επιδρομή του Νάτο στην Γιουγκοσλαβία, των ραντάρ και των αμερικανικών κατασκοπευτικών σταθμών, ήταν ένα χαρτί για την ελληνοκυπριακή πλευρά - άσχετα αν ήταν αιματοβαμμένο - που έλπιζαν να το ανταλλάξουν με την υποστήριξη των «15» για πιο ευνοϊκούς όρους ένταξης στο κλαμπ των φονιάδων της Ε.Ε. και τη υποστήριξη των θέσεων της «πλευράς μας» από Αμερικανούς και Ευρωπαίους στην πρωτοβουλία για το Κυπριακό που βρίσκεται ακόμη σε εξέλιξη.

Πολύ εύστοχα ο Υπουργός Εξωτερικών τόνισε αυτό το αλισβερίσι με τους ιμπεριαλιστές, στις 3/3 στην Βουλή, αναφερόμενος στους Βρετανούς και τις βάσεις δήλωσε ότι «*η παρουσία τους και η συνύπαρξη εδώ στην Κύπρο στηρίζεται πάνω στην αρχή της φιλικής αμοιβαιότητας*» με άλλα λόγια τους «κάνουμε πλάτες» στα εγκλήματα τους για να πετύχουμε την υποστήριξη τους στις κόντρες μας με τους Τουρκοκύπριους».

Είναι καθαρό ακόμα και με τις σημερινές τους δηλώσεις σε σχέση με το Echelon ότι δεν δίνουν δεκάρα για την οποιαδήποτε χρησιμοποίηση των βάσεων (στρατιωτική, κατασκοπευτική) σε βάρος των λαών της περιοχής. Έτσι ο Κασουλίδης δήλωσε στις 27/2 «*εάν περιπέσει στην αντίληψη μας ότι αυτή η φιλική χώρα χρησιμοποιεί όλες αυτές τις εγκαταστάσεις για να διεξάγει κατασκοπεία ή να παρακολουθεί τις δικές μας συνδιαλέξεις ή τις δικές μας κινήσεις της Εθνικής Φρουράς, ασφαλώς και αυτό το θέμα δεν το δεχόμεθα και ασφαλώς θα διαμαρτυρηθούμε*».

Το πόσο υποκριτές είναι αποκαλύπτεται περίτρανα μέσα από την αντιφατικότητα των δηλώσεων τους. Από την μια ο Κασουλίδης δηλώνει ότι «η Κύπρος θα αγωνιστεί για την προστασία του δικαιώματος ατομικής ελευθερίας» και από την άλλη, πάλι στην Βουλή, σε απάντηση του ΑΚΕΛ λέει κατηγορηματικά ότι «*αίτημα για τερματισμό της δραστηριοτήτων των βρετανικών Βάσεων μέσα από τις ηλεκτρονικές εγκαταστάσεις παρακολούθησης, ισοδυναμεί με αίτημα για απομάκρυνση των βάσεων από την Κύπρο και η Κυβέρνηση δεν προτίθεται να εγείρει τέτοιο θέμα*».

Εθνικισμός

Δυστυχώς μέσα σε αυτά τα πλαίσια κινείται και το ΑΚΕΛ. Ζητά από την κυβέρνηση να απαιτήσει το τερματισμό των κατασκοπευτικών δραστηριοτήτων των βάσεων απομονώνοντας έτσι την ηλεκτρονική παρακολούθηση με το συνολικό τους ιμπεριαλιστικό ρόλο. Μήπως οι βάσεις σαν ορμητήρια βομβαρδιστικών δεν παραβίασαν τα ανθρώπινα δικαιώματα εκατοντάδων χιλιάδων αθώων ανθρώπων στο Ιράκ και στην Γιουγκοσλαβία; Μήπως τα ραντάρ στο Τρόοδος δεν είναι στραμμένα για να παρακολουθούν τους λαούς της Μέσης Ανατολής;

Το σύστημα Echelon δεν είναι παρά η γνώση και η τεχνολογία στην υπηρεσία των παγκόσμιων ιμπεριαλιστών για την πάρα πέρα ενίσχυση του στρατιωτικού, οικονομικού και πολιτικού ελέγχου τους πάνω στον πλανήτη.

Και οι βρετανικές βάσεις είναι από την εγκαθίδρυση τους κέντρα ιμπεριαλιστικού ελέγχου της περιοχής.

Η κυρίαρχη τάξη στην Κύπρο κάνει πλάτες στους ιμπεριαλιστές στον βρώμικο ρόλο που παίζουν στην περιοχή ευελπιστώντας στην εύνοια τους όσο αφορά τα «εθνικά» τους συμφέροντα γι' αυτό και δεν βάζουν θέμα να «φύγουν οι βάσεις».

Όμως και η στάση του ΑΚΕΛ στο θέμα των βάσεων καθορίζεται από την διακηρυγμένη πολιτική του "πάνω απ' όλα η Κύπρος». Αυτό σημαίνει, προτεραιότητα στο Κυπριακό, στην ένταξη στην Ε.Ε γι' αυτό κατ' επέκταση δεν είναι ώρα να βάζουμε ζητήματα που θα μας έφερναν σε σύγκρουση με τους ιμπεριαλιστές από τους οποίους περιμένουμε υποστήριξη στα διεθνή φόρα.

Μια πολιτική που βάζει στο κέντρο το «εθνικό συμφέρον» δηλαδή τις εθνικές επιδιώξεις των ελληνοκυπρίων καπιταλιστών γι' αυτό κάνει παραχωρήσεις στους ιμπεριαλιστές σε βάρος των τουρκοκυπρίων και της υπεράσπισης των δικαιωμάτων των λαών της περιοχής.

Μυριάνθη Λοΐζου

8 Μάρτη

Δεν είναι για γαρύφαλλα αλλά για αγώνες

Λουλούδια και χαμογέλα πήραν και πάλι οι γυναίκες επί ευκαιρία της Ημέρας της Γυναίκας. Όλοι προτιμούν να ξεχνούν γιατί καθιερώθηκε η 8 του Μάρτη να γιορτάζεται σαν Μέρα της Γυναίκας. Να ξεχνούν πως αυτή η μέρα δεν είναι γιορτή για γλυκανάλατες φιλοφροσύνες, αλλά είναι αφιερωμένη στην ιστορία των αγώνων των γυναικών και στη συνέχιση τους μέχρι την τελική απελευθέρωση.

Στις 8 του Μάρτη του 1908, 15.000 εργάτριες ιματισμού διαδήλωσαν μαχητικά στους δρόμους της Ν. Υόρκης για καλύτερες συνθήκες δουλειάς. Αυτή η διαδήλωση υπήρξε σταθμός στην ανάπτυξη του βιομηχανικού συνδικαλισμού της Αμερικής και λειτούργησε σαν σπινθήρας για παραπέρα απεργίες με αποκορύφωμα το ξεσήκωμα 40.000 εργατών και τη μεγάλη απεργία του 1912. Γι' αυτό, το σοσιαλιστικό κίνημα γυναικών που αναπτύσσεται στην Ευρώπη εκείνη την περίοδο, καθιέρωσε την 8 του Μάρτη σαν γιορτή της γυναικείας αγωνιστικότητας.

Η πραγματικότητα

Το 70% των φτωχών όλου του κόσμου το αποτελούν γυναίκες ενώ η κακοποίηση των γυναικών είναι καθημερινό φαινόμενο. Στις ΗΠΑ κάθε οκτώ δευτερόλεπτα μια γυναίκα ξυλοκοπείται άγρια, και στην Κύπρο η κακοποίηση των γυναικών θεωρείται σαν ένα αναπόφευκτο κακό που συμβαίνει τόσο συχνά που δεν του πολυδίνουμε σημασία!

Στην Κύπρο οι μισθοί των γυναικών αποτελούν μόνον το 67% των αντρών ενώ η ανεργία ανάμεσα στις γυναίκες είναι πολύ πιο ψηλά, δηλαδή, για κάθε 100 άντρες άνεργους αναλογούν 136 άνεργες γυναίκες, παρόλο που το γυναικείο εργατικό δυναμικό αποτελεί το 62% του ανδρικού δυναμικού. Ενώ οι γυναίκες στο σύνολο τους αμείβονται πολύ λιγότερο από τους άντρες για τις ίδιες δουλειές, στις διευθυντικές θέσεις αυτή η διαφορά (το ποσοστό ανισότητας) είναι μόνο 17% ενώ στις εργαζόμενες στη βιομηχανία, εμπόριο και υπηρεσίες αυτή η ανισότητα είναι 68%!

Αυτό δείχνει πόσο ταξική είναι η οικονομική ανισότητα κι ας μην ξεχνάμε πως το ποσοστό των γυναικών που έχουν διευθυντικές θέσεις είναι πολύ μικρό και δεν έχουν καμιά σχέση με την πλειοψηφία των εργαζόμενων γυναικών.

Οικογένεια

Όμως η καταπίεση των γυναικών δεν σταματά εδώ. Ο σεξισμός, οι σεξουαλικές παρενοχλήσεις, οι βιασμοί, οι δολοφονίες και οι κακοποιήσεις είναι άμεσα δεμένα με τη θέση της γυναίκας στην κοινωνία και με τη θέση της στην παραγωγή. Ένα σύστημα που στηρίζεται στο κέρδος χρειάζεται και βρίσκει τρόπους εκμετάλλευσης και έξω από το χώρο δουλειάς. Ποιος θα ήταν ο ποιο φτηνός τρόπος για να αναπαράγεται το εργατικό δυναμικό που θα δουλεύει και θα παράγει για να δίνει κέρδη στους καπιταλιστές;

Η απάντηση βρίσκεται στην οικογένεια. Οι ιδέες για τη θέση της γυναίκας στην οικογένεια, για τη "φύση της" να φροντίζει και να περιβάλλει, για το "μεγαλείο της μητρότητας", αποτελούν παροχή υπηρεσιών στους καπιταλιστές ώστε να ξοδεύουν όσο γίνεται λιγότερο για την αναπαραγωγή του εργατικού δυναμικού.

Στην Κύπρο, πως θα μπορούσαν οι καπιταλιστές να δίνουν τους χαμηλούς μισθούς που πολλές φορές δεν φτάνουν για να ζήσει ένα άτομο μόνο του, αν δεν ήταν η οικογένεια και οι γυναίκες που φροντίζουν τα παιδιά, τον άντρα, τους ηλικιωμένους, και αργότερα τα παντρεμένα παιδιά και τα εγγόνια πλένοντας, μαγειρεύοντας, φροντίζοντας τα μωρά, δουλεύοντας άπειρες ώρες μέσα στο σπίτι και έξω από αυτό;

Η εικόνα της γυναίκας που η ιδεολογία της άρχουσας τάξης αναπαράγει και προσπαθεί να επιβάλει στα μυαλά μας, είναι ένα ανδιαστικό μίγμα από ιδέες για τη γυναίκα σαν "αντικείμενο" ηδονής και πόθου μαζί με τις ιδέες για τη θέση της στην οικογένεια, την αρετή, την μητρότητα, την υποτακτικότητα.

Ωστόσο, η ιστορία του εργατικού κινήματος έχει τρανά παραδείγματα για το πως και πότε αλλάζουν όχι μόνο οι ιδέες για τις γυναίκες αλλά και οι συγκεκριμένες συνθήκες που τις δημιουργούν. Οι μεγάλες κινητοποιήσεις του εργατικού κινήματος, άλλαζαν πάντοτε και τις ιδέες για τις γυναίκες. Οι αλλαγές που έγιναν στη Ρωσία μετά την επανάσταση του 1917, απέδειξαν πως η γυναικεία απελευθέρωση δεν είναι ουτοπία, ακόμα και αν ο σταλινισμός τις αποκεφάλισε λίγο αργότερα.

Όχι γαρύφαλλα λοιπόν και υποκριτικές διακηρύξεις. Μέσα στον καπιταλισμό δεν μπορεί να υπάρξει γυναικεία απελευθέρωση. Έχουμε έναν κόσμο ολόκληρο να κερδίσουμε, χτίσουμε έναν κόσμο να κτίσουμε, μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, χωρίς καταπίεση, χωρίς σεξισμό, χωρίς φτώχεια. Μια κοινωνία σοσιαλιστική.

Δάσκαλοι

Ενισχύουν τα μέτωπα για την ΑΤΑ και την Παδεία

Στο απεργιακό μέτωπο για την ΑΤΑ προσχώρησε η ΠΟΕΔ, με δίωρη στάση εργασίας που κάλεσε για τις 15 του Μάρτη η ώρα 11:15 π.μ.

Εκτός απο την αντίδραση της για το κουτσούρεμα της ΑΤΑ με την αφαίρεση των φόρων κατανάλωσης απο τους συντελεστές υπολογισμού της, η ΠΟΕΔ διεκδικά:

- Αύξηση των δαπανών για την Παιδεία.
- Μείωση του αριθμού μαθητών κατά τάξη.
- Εξοπλισμό όλων των σχολείων με τα αναγκαία εποπτικά μέσα και χώρους.
- Αναβάθμιση του σχολικού περιβάλλοντος.
- Παροχή ίσων ευκαιριών μόρφωσης.
- Ενιαία αντιμετώπιση της εκπαίδευσης απο την προδημοτική μέχρι το πανεπιστήμιο.
- Εξίσωση των εκπαιδευτικών σε μισθολογικό επίπεδο και επίπεδο ωρών εργασίας.
- Γενική επέκταση της προδημοτικής εκπαίδευσης ώστε να καλύψει όλα τα παιδιά ηλικίας 5-6 χρόνων και μακροπροθεσμα 3-6 χρόνων.
- Η ευθύνη για την προσχολική αγωγή ν' ανήκει αποκλειστικά στο Υπουργείο Παιδείας.

Τα αιτήματα των δασκάλων είναι απόλυτα δικαιολογημένα και τα περισσότερα απο αυτά είναι κοινά με τους καθηγητές, μαθητές και γονείς που πριν μερικές εβδομάδες οργάνωσαν συγκέντωση έξω απο τη Βουλή και πορεία στο Υπουργείο Οικονομικών. Είναι αιτήματα που πρέπει να έχουν την υποστήριξη του κάθε εργαζόμενου γιατί ουσιαστικά στοχεύουν στην αναβάθμιση της ίδιας της εκπαίδευσης.

Η κυβέρνηση οχι μόνο δεν δείχνει διάθεση να ανταποκριθεί σ' αυτά τα αιτήματα αλλα δηλώνει δια στόματος του Υπουργού Παιδείας οτι δεν συζητά με τους δασκάλους κάτω απο την απειλή απεργιακών μέτρων. Στη πραγματικότητα θέλει το ελεύθερο να κάνει ότι θέλει. Εχει μειώσει κατά 1,1% το ποσοστό των δαπανών του κρατικού προϋπολογισμού που παραχωρείται για την Παιδεία ενώ απο το 1994 δεν έχει δημιουργήσει ούτε ένα νέο τμήμα δημόσιας προδημοτικής εκπαίδευσης. Αντίθετα προσπαθεί να ιδιωτικοποιήσει αυτό το τομέα της εκπαίδευσης.

Πολλά απο τα αιτήματα των δασκάλων εκκρεμούν εδώ και χρόνια και ο θυμός και η αγανάκτηση των δασκάλων είναι εμφανής. Δεν έχουν καμιά διάθεση να ακούσουν και πάλι υποσχέσεις και κάμποσα «θά». Αυτή η διάθεση τους αποτυπώνεται και στο τεράστιο ποσοστό, 90,5% που ψήφισε για απεργιακά μέτρα στις Γενικές Συνελεύσεις που έγιναν στίς 24 του Φεβράρη.

Αυτή η αποφασιστηκότητα και ο θυμός των δασκάλων είναι που ανάγκασε και την ηγεσία της ΠΟΕΔ να εξαγγείλει απεργιακές κινητοποιήσεις παρά το ότι αρχικά δεν ήθελε. Είναι χαρακτηριστικό ότι στο Δ.Σ. της ΠΟΕΔ η απόφαση για τη δίωρη στάση πέρασε τελικά με 15 ψήφους υπέρ και 9 κατά.

Η πίεση των δασκάλων θα πρέπει να συνεχίσει πάνω στην ηγεσία της ΠΟΕΔ για να υπάρξει συνέχεια στις κινητοποιήσεις αλλά και συντονισμός με τις άλλες συνδικαλιστικές οργανώσεις στο χώρο της Παιδείας και τις συντεχνίες που συμμετέχουν στο μέτωπο υπεράσπισης της ΑΤΑ.

Οι δάσκαλοι πρέπει να οργανώσουν τη δίωρη στάση στις 15 του Μάρτη και να βγούν με πίκετς έξω απο τα σχολεία και όχι απλά να σχολάσουν ή να μείνουν κλεισμένοι στο σχολείο. Πρέπει να βγούν έξω να τους δεί ο κόσμος, να μοιράσουν ενημερωτικά φυλλάδια και να δείξουν και στην κυβέρνηση αλλα και στην ηγεσία τους ότι είναι αποφασισμένοι να συνεχίσουν δυναμικά τον αγώνα.

Αγγελική Μιχαήλ

Συνέδρειο ΠΕΟ

Αμφισβητηση και κριτική απο τα κάτω

Μέσα απο το συνέδρειο της ΠΕΟ φάνηκαν πολύ καθαρά δύο στοιχεία: Η αγανάκτηση και ο θυμός για τις επιθέσεις της κυβέρνησης και των εργοδοτων ενάντια στην εργατική τάξη, αλλα και αμφισβήτηση του συμβιβαστικού ρόλου της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

Εκφράστηκε απο αρκετό κόσμο κριτική για την ελλειψη δυναμικής απάντησης, σ'αυτές τις επιθέσεις και δυσαρέσκεια για την πολιτική αναμονής και ανοχής που κρατά η συνδικαλιστικη ηγεσία.

Μιά αμφισβήτηση, που δέν προέρχεται απο τα πάνω, ούτε καν απο τα ανώτερα στελέχη που παραιτήθηκαν απο τις θέσεις τους στην ΠΕΟ. Αντίθετα προερχόταν απο απλούς συνέδρους για ζητήματα που αφορούν ολόκληρη την εργατική τάξη. Οπως για το θέμα της ΑΤΑ, για την στάση της ηγεσίας στην απεργία στα ξενοδοχεία του Λόρδου, για την ανοχή που δείχνει στις παραβιάσεις των συλλογικών συμβάσεων και τα προσωπικά συμβόλαια, για τις απολύσεις και την ανεργία. Οι σύνεδροι που μίλησαν κριτικά για όλα αυτά καταχειροκροτήθηκαν.

Δέν μπορούσε σίγουρα αυτή η κριτική που ακούνε σε καθημερινή βάση τα εμμισθα στελέχη στους χώρους δουλείας, να μή έβγαινε και στο συνέδρειο. Σύνεδροι απο τα ξενοδοχεία μίλησαν για τόν ρόλο της ηγεσίας, που με την πολιτική της αναμονής και της ανοχής άφησε τον πιο μεγάλο σε διάρκεια αγώνα στα χρονικά του εργατικού κινήματος στην Κύπρο να χαθεί. Απόλυτα δικαιολογημένη κριτική γιατί άφησε τον αγώνα απομωνομένο και τον χρόνο να περνά σε βαρος των απεργών. Κοροϊδευαν τους απεργούς οτι θα κλιμακώσουν τον αγώνα και θα φτάσουν και στην παναπεργία πράγματα που τελικά δεν έκαναν ποτέ. Αφησαν τα δικαστήρια να σπάσουν την αγωνιστική διάθεση των απεργών και να τους σερνουν στα δικαστήρια χωρίς να καλέσει μια εκδήλωση συμπαράστασης έξω απο τα δικαστήρια. Μία ήττα που ωφείλεται στην συμβιβαστική πολιτική της ηγεσίας των συντεχνιών και όχι στους συσχετισμούς δυνάμεων.

Η κριτική για την ΑΤΑ αφορούσε τις υποχωρήσεις και πώς απο το κανένας διάλογος για την ΑΤΑ η ΠΕΟ τελικά έφτασε στην συμφωνία του Προεδρικού παρά τις αντιρρήσεις της και τελικά οχι μόνο μπήκε σε διάλογο αλλά σήμερα, παρόλο που πέρασε σχεδόν ένας χρόνος απο το κουτσούρεμα της δέν είδαμε τίποτε εκτός απο μία δίωρη και αυτή ανοργάνωτη και αποσπασματική παρα την δημιουργια της συντονιστικής επιτροπής των συντεχνιών.

Εκφράστηκε η εντονη αντίθεση ορισμένων συνέδρων στην ταυτιση των θέσεων της ΠΕΟ με την ΣΕΚ σε διάφορα ζητήματα. Σύνεδροι ζήτησαν η ΠΕΟ να είναι πρωτοπορα και όχι να ακολουθεί την ίδια συμβιβαστική πολιτική με την ΣΕΚ.

Ακόμα και στο «εργατικό βήμα» εκφράστηκε η ανάγκη για μία πίο μαχητική ΠΕΟ. Ο Σωτήρης Σαββα λέει: «Αναμένω απο το Συνέδρειο να βγεί μία πίο δυνατή ΠΕΟ, πίο διεκδικητική και να παίρνει πίο δυναμικές αποφάσεις». Ο Αλέκος Ακονας λεει: «Η βασικότερη προσδοκία μου είναι να ληφθούν αποφάσεις για πίο δυναμικα μέτρα στο θέμα της ΑΤΑ. Ομως γενικότερα θα περίμενα να βγεί η ΠΕΟ πίο δυνατή και διεκδίκητική για να υπερασπίσει τα εργατικά κεκτημένα και να διεκδικήσει άλλα ... Σ' ότι αφορά το θέμα της ΑΤΑ θέλω να πώ οτι οι Τοπικές Επιτροπές του Σφαγείου. δήλωσαν έτοιμες να πρωτοστατήσουν στον αγώνα για την διεκδίκηση αυτού του κεκτημένου».

Είναι φανερό οτι όλοι οι εργαζόμενοι θέλουν μία μαχητική και διεκδικητική ΠΕΟ που να πρωτοστατεί στους αγώνες και την υπεράσπιση των κατακτήσεων της εργατικής τάξης.

Τόν χρόνο που πέρασε είχαμε όχι μόνο αμφισβήτηση του συμβιβαστικού ρόλου και της πολιτικής της ηγεσίας των συντεχνίων, είχαμε και αντιδράσεις. Είχαμε δύο απεργίες που έγιναν παρά την θέληση και την απόφαση της ηγεσίας των συντεχνιών των οδηγών ταξί και της polypag. Αλλά είχαμε και μαζικές ψειφοφορίες στις Γενικές συνελεύσεις που έβαζαν πιέσεις στις ηγεσίες οπως το 90% στους δασκάλους για την ΑΤΑ, το 75% στους καθηγητές που ανέτρεψε την απεργοσπαστική πολιτική της Αλλαγής και ενα 30% για πρώτη φορά που καταψήφισε την ξεπουληματική σύμβαση του Χ"Κωστή στις τράπεζες.

Ολο και περισσότεροι εργαζόμενοι αντιδρούν στην συμβιβαστική πολιτική της ταξικής συνεργασίας. Για να μπορούν όμως να έχουν αποτελέσματα χρειάζεται να συνδεθούν με την πολιτική της ταξικής πάλης που μπορεί να δώσει απαντήσεις για τον ρόλο και τη φύση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και πώς μπορούμε να την ξεπεράσουμε. Να δενουν τους καθημερινούς αγώνες και τις διεκδικήσεις με την πάλη για τον σοσιαλισμό. Αυτό το διχτυο σοσιαλιστών εργατων παλεύει να κτίσει η Εργατική Δημοκρατία μέσα στους χώρους δουλείας.

Νικος Αγιομαμίτης

Αύξηση και όχι κατάργηση του κατώτατου ορίου μισθού

Το κατώτατο όριο μισθού σύμφωνα με το νόμο είναι 268 λίρες και αυτές μετά από ένα εξάμηνο. Παρα το οτι αυτό είναι ενα εξευτελεστικά χαμηλό ποσό, οι οργανώσεις των εργοδοτών έβαλαν θέμα για κατάργηση του για να αφεθεί να «λειτουργήσει η αγορά εργασίας».

Αυτό είναι απαράδεχτο. Οι εργαζόμενοι που δουλεύουν με τέτοιο πενιχρό μισθό είναι συνήθως οι πωλήτριες και γενικά νέος κόσμος που μπαίνει στη παραγωγή και στη πλειοψηφεία του είναι ανοργάνωτος. Με την κατάργηση του κατώτατου μισθού οι εργάτες θα μείνουν τελείως ακάλυπτοι στις επιθέσεις των αφεντικών, αφού νόμιμα θα μπορούν να τους δίνουν όποιο μισθό θέλουν. Ιδιαίτερα σήμερα που η ανεργία έχει ξεπεράσει το 5%. Ήδη 67 χιλιάδες εργαζόμενοι στο ιδιωτικό τομέα παίρνουν μισθό πιο κάτω και από αυτό.

Οι συντεχνίες αντέδρασαν και δήλωσαν οτι δεν δέχονται κατάργηση του κατώτατου νόμιμου μισθού. Αντίθετα ζητούν αύξηση αλλά δεν κατάφεραν να συμφωνήσουν στο ποσοστό και να προχωρήσουν σε συντονισμένη δράση. Η ΠΕΟ ζητά να αυξηθεί κατά 6% ενώ η ΣΕΚ κατά 4%. Και στις δυό περιπτώσεις όμως πρόκειται για ψίχουλα που δεν πρόκειται ν' αλλάξουν ούτε και στο ελάχιστο τη ζωή των εργαζομένων.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών, αντί να συζητούν και να τσακώνονται για τέτοια εξευτελιστικά ποσοστά θα έπρεπε να απαιτήσουν μιά αύξηση του κατώτατου ορίου μισθού, για όλους, στο ύψος του μισθού πρόσληψης που ισχύει στο δημόσιο τομέα, που είναι η κλίμακα Α2 και ισοδυναμεί με 370 λίρες το μήνα. Αυτός ο μισθός θα ήταν μια ανακούφιση για χιλιάδες εργαζόμενους και θα προωθούσε την ενότητα στη βάση των εργαζομένων Θα έδειχνε έμπρακτα οτι ο καλύτερος τρόπος να μικράνει η διαφορά ανάμεσα σε ιδιωτικούς και δημόσιους δεν είναι να κατέβουν οι μισθοί των δημοσίων όπως θέλει η κυβέρνηση και οι εργοδότες, αλλά ν' ανέβουν αυτοί του ιδιωτικού τομέα.

Αυτές τις αυξήσεις στον κατώτατο μισθό είναι σίγουρο οτι δεν πρόκειται να τις δεχθούν κυβέρνηση και εργοδότες. Η μόνη δύναμη που μπορεί να τις επιβάλει είναι η εργατική τάξη. Γι' αυτό χρειάζονται δυναμικές απεργίες και διαδηλώσεις όχι μόνο απο αυτούς που τους αφορά άμεσα, που στη πλειοψηφία τους είναι ανοργάνωτοι, αλλά απο ολόκληρη την εργατική τάξη. Ετσι κερδίθηκαν όσες κατακτήσεις έχει σήμερα η εργατική τάξη, έτσι μπορεί να κερδιθεί και αυτό το αίτημα.

Μ.Π.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Κυκλοφόρησε το νέο τεύχος του περιοδικού

Σοσιαλισμός απο τα κάτω

Κυκλοφόρησε το νέο τεύχος, το Ν-34 του «Σοσιαλισμός απο τα κάτω», του περιοδικού του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στην Ελλάδα. Ειναι ένα πλούσιο τεύχος με άρθρα και αναλύσεις γύρο απο την πολιτική επικαιρότητα στην Ελλάδα και διεθνώς.

Η αίτηση για ένταξη της Ελλάδας στην ΟΝΕ που γίνεται στις 9 του Μάρτη είναι αφορμή για το άρθρο **«ΟΝΕ: Κρίση και πόλωση»**. «*Οι ταξικές ανισότητες χειροτερεύουν στην "ευημερούσα" οικονομία του Σημίτη*» επιχειρηματολογεί ο Πάνος Γκαργκάνας. «*Δεν πρόκειται για συγκυριακό φαινόμενο, ούτε πρόκειται να διορθωθεί καθώς η ελληνική οικονομία θα μπεί στη λέσχη των πιό πλουσίων καπιταλισμών*»

Τα άρθρα «**Απεργίες και κρίση στην ΠΑΣΚΕ**» και «**Εκλογές: Δυνατή αριστερά**» περιγράφουν το πολιτικό σκηνικό μέσα στο οποίο γίνονται οι εκλογές στην Ελλάδα τον ερχόμενο Απρίλη και την στάση που κρατούν οι σύντροφοι του ΣΕΚ σε αυτές. «*Εμείς προτείνουμε: χρησιμοποιήστε τα ψηφοδέλτια του ΣΥΝ, ΔΗΚΚΙ, ΚΚΕ για να δείξετε τη στροφή προς τ' αριστερά αλλά ελάτε να οργανώσουμε μέσα απο το ΣΕΚ την κοινή δράση*» εξηγούν οι σύντροφοι.

Ενα μεγάλο αφιέρωμα στο αντιφασιστικό κίνημα με τον τίτλο «**Σταματήστε το Χάιντερ**» φιλοξενεί το νέο τεύχος του «Σοσιαλισμού απο τα κάτω». Ο Σωτήρης Κοντογιάννης που πήρε μέρος στο μεγάλο αντιφασιστικό συλλαλητήριο στη Βιέννη στις 19 του Φλεβάρη μεταφέρει ζωντανές εικόνες απο την μεγαλύτερη κινητοποίηση που γνώρισε η πρωτεύουσα της Αυστρίας μετά τον Β' Π.Π. και εξηγεί πως τα συνδικάτα βρέθηκαν στη πρώτη γραμμή του αγώνα. Η πάλη συνεχίζεται μέχρι σήμερα και αρχίζουν να οργανώνονται αντιφασιστικές επιτροπές. Στο ίδιο αφιέρωμα υπάρχει το άρθρο «**Ο Χάιντερ είναι φασίστας**» που δείχνει ότι ο Χάιντερ δεν είναι ένας απλός ακροδεξιός, αλλα θαυμαστής του ολοκαυτώματος και του ναζισμού και ότι δεν πρέπει να υποτιμούμε τον κίνδυνο απο την άνοδο των φασιστών. Τέλος φιλοξενεί ένα κομμάτι με τις κινητοποιήσεις στην Ελλάδα εναντια στον Χάιντερ.

«Στο τέλος του αιώνα η εμπειρία εκατομμυρίων ανθρώπων είναι ενός καπιταλισμού καταστροφικού για τις ζωές τους. Ποιά μπορεί να είναι η εναλλαχτική λύση σ' αυτό;» Σ' αυτό το ερώτημα απαντούν ο καθηγητής στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, Κώστας Βεργόπουλος και η Μαρία Στύλλου, υπεύθυνη έκδοσης του περιοδικού «Σοσιαλισμός απο τα κάτω» σε συζητηση που οργάνωσαν οι ΕΣΟΦ-Σ τον περασμένο Νιόβρη. Οι απόψεις τους φιλοξενούνται στο άρθρο με τον τίτλο «**Το μεγάλο δίλημμα**».

«**Εξέγερση ενάντια στον καπιταλισμό**» είναι ο τίτλος του άρθρου που αναφέρεται στην εξέγερση στο Σιατλ των ΗΠΑ. «*Οι διαδηλώσεις στο Σιάτλ ενάντια στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, έδειξαν πολύ καθαρά την αντικαπιταλιστική διάθεση που υπάρχει διεθνώς. Η σύνδεση με αυτήν, είναι η πρόκληση για τους επαναστάτες*» επιχειρηματολογεί σε αυτό το άθρο, ο Αλεξ Καλλίνικος, ηγετικό στέλεχος του SWP στη Βρεττανία.

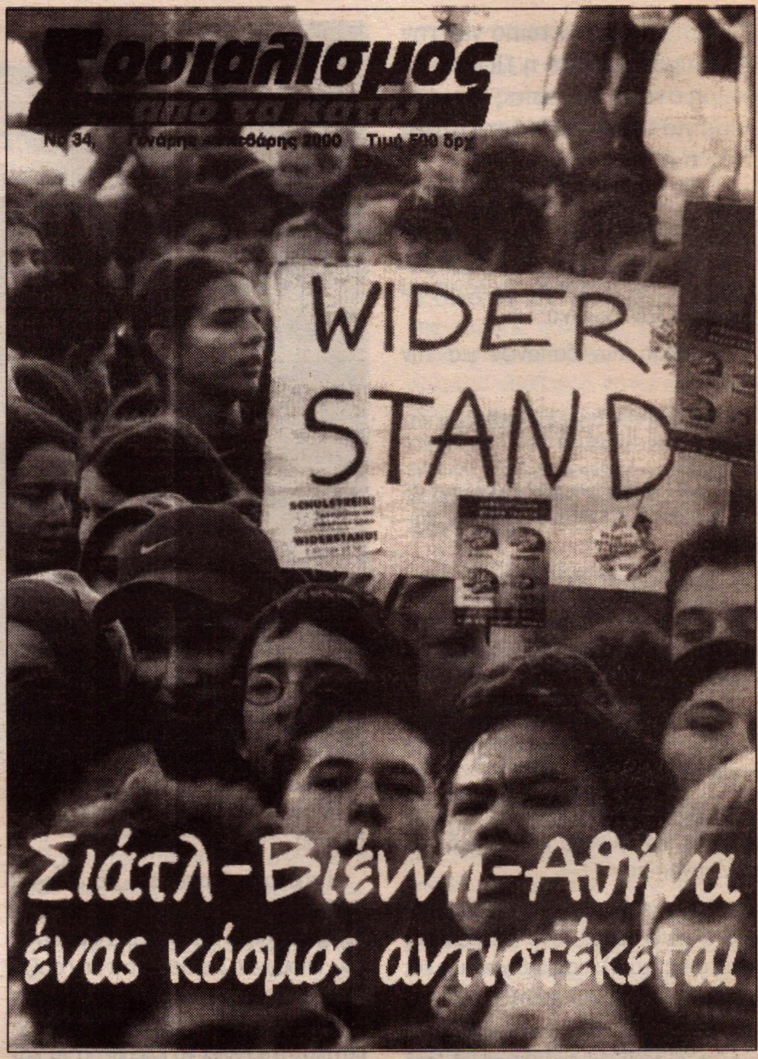

Αναφορά στις ευθύνες της κυβέρνησης για τις ρατσιστικές επιθέσεις ενάντια στους μετανάστες κάνει το αρθρο με τον τίτλο «**Η ευθύνη του νεου ΠΑΣΟΚ**». «*Ο ρατσισμός της αστυνομίας δίνει τη δυνατότητα σε φασίστες σαν τον Καζάκο να δολοφονουν μετανάστες στο κέντρο της Αθήνας. Κι' όμως ο Σημίτης εντείνει την αστυνόμευση και ετοιμάζει προσθετα μέτρα ενάντια στους μετανάστες*» γράφει ο Γιώργος Πίττας.

Τέλος, ο Λέανδρος Μπόλαρης στο άρθρο «**Η επιστροφή της Εργατικής τάξης**» δίνει ένα πανόραμα των εργατικών κινητοποιήσεων της τελευταίας δεκαετίας. Η δεκαετία του '90 είναι η περίοδος που το εργατικό κίνημα στην Ευρώπη, και σε άλλες χώρες, αναζωογονείται μετά τις αλλεπάλληλες ήττες της δεκαετίας του '80. Το αλλαγμένο κλίμα της δεκαετίας του '90 σημαδεύεται απο τον Δεκέμβρη του '95 στην Γαλλία, την επανάσταση στην Ινδονησία, το αντιπολεμικό κίνημα ενάντια στους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ. Η εργατική τάξη βρίσκεται ξανά στο προσκήνιο.

Στο τεύχος 34 του «Σοσιαλισμού απο τα κάτω» θα βρείτε ακόμη παρουσίαση του Γ' τόμου για τον Λένιν του Τονι Κλίφ και του βιβλίου «Παγκοσμιοποίηση η μεγάλη χίμαιρα» του Κώστα Βεργόπουλου.

Μπορείτε να το προμηθευτείτε απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία ή στο τηλέφωνο:

02-349959

Το περασμένο μήνα η Εργατική Δημοκρατία πούλησε συνολικά 212 φύλλα, 14 στην εκδήλωση ενάντια στον Χάιντερ, 36 στην Πλατεία Ελευθερίας στην Λευκωσία, 7 στο Πανεπιστήμιο 23 εξω απο την υπεραγορά της ΕΣΕΛ και μαζέυτηκαν 38 λίρες σαν οικονομική ενισχυση στα πουλήματα. Αλλες τριάντα λίρες μαζέυτηκαν σαν ενίσχυση για την καμπάνια ενάντια στον Χάιντερ και άλλες 12 για την καμπάνια "φορολογήστε τους πλούσιους"

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ

8/3: Τι είναι το σύστημα ECHELON

15/3:Καλοδεχούμενοι οι πρόσφυγες απο το βορρά

22/3: Χρηματιστήριο και κρίσεις

29/3: Ο αντιαποικιακός αγώνας στη Κύπρο

ΛΕΜΕΣΟΣ

Καθε Πεμπτη στα γραφεια της Ε.Δ. Ηπειρου9, η ωρα 8 μ.μ.

2/3: Η πάλη για την απελευθέρωση των γυναικών

16/3: Καλοδεχούμενοι οι πρόσφυγες απο το βορρά

23/3: Τι είναι ΑΤΑ και τι αντιπροσωπεύει σήμερα

30/3: Ο αντιαποικιακός αγώνας στη Κύπρο

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Μόλυνση του Δούναβη – Σκουριώτισσα...

Ποιός καταστρεφει το περιβάλλον

Σαν πανευρωπαϊκή οικολογική καταστροφή και σαν χημικό Τσέρνομπιλ χαρακτηρίστηκε η διαρροή 378.500 λίτρων μολυσμένου με κυάνιο νερού στα ποτάμια της Κεντρικής Ευρώπης από ένα χρυσωρυχείο στη Δυτική Ρουμανία. Οι υπεύθυνοι του χρυσωρυχείου, που ανήκει κατά 50% σε Αυστραλέζικη εταιρεία και 45% στη ρουμανική κυβέρνηση, αρνούνται κάθε ευθύνη και κατηγορούν τα ΜΜΕ ότι διογκώνουν την πραγματικότητα.

Σεληνιακό τοπίο στα Κατύδατα απο την μόλυνση που προκαλεί το μεταλλείο της Σκουριώτισσας

Η διαρροή που συνέβηκε στις αρχές του Φλεβάρη έχει ήδη μολύνει τον Δούναβη. Δεκάδες χιλιάδες τόνοι δηλητηριασμένα ψάρια ξεβράζονται στις όχθες, Οι αρχές στη Σερβία προειδοποίησαν τους αγρότες να μην τρωνε ούτε να πωλούν προϊόντα που παράγονται κοντά στους ποταμούς Τίσα και Δούναβη. Τρία ποτάμια έχουν πεθάνει ολοκληρωτικά σε μήκος 300 χμ., ενώ οι μακροχρόνιες συνέπειες είναι ανυπολόγιστες.

Οι οικολογικές καταστροφές συμβαίνουν καθημερινά σε ολόκληρο τον πλανήτη. Από αυτές, ελάχιστες φτάνουν στις οθόνες των τηλεοράσεων μας και στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων.

Στην Κύπρο μετά τον σάλο με την μόλυνση που προκαλούν τα χυτήρια του Νέμιτσα και στο χωριό Εργάτες, προστέθηκε τώρα και το μεταλλείο χαλκού της Ελληνικής Μεταλλευτικής Εταιρείας στη Σκουριώτισσα. Από την επεξεργασία του χαλκού δημιουργούνται τεράστια προβλήματα από τη σκόνη που επικάθεται στα ελαιόδεντρα με δυσμενείς επιπτώσεις στα δέντρα και την ποιότητα του καρπού, καθώς επίσης και από νερά που διαρρέουν από λίμνες του μεταλλείου με αποτέλεσμα να δημιουργούν προβλήματα σε φυτείες και σε μερικές περιπτώσεις να ξηραίνονται δέντρα. Όμως εκτός απο την καταστροφή στο περιβάλλον κινδυνεύει και η ίδια η υγεία των κατοίκων της περιοχής του χωριού Κατύδατα.

Βέβαια ότι μπορεί να κρυφτεί, με πολύ επιμέλεια κρατιέται μυστικό και σίγουρα αυτά που αποκαλύπτονται δεν αποτελούν παρά μόνο την κορυφή του παγόβουνου.

Τα τελευταία 25 χρόνια καταστράφηκε το 1/3 του φυσικού κόσμου!

Όπως αναφέρει το Διεθνές Ταμείο για τη Φύση μέσα στα τελευταία 25 χρόνια περισσότερα από τα μισά δάση έχουν καταστραφεί, τα αποθέματα νερού μειώθηκαν κατά 50%, το 40% των νερών θεωρούνται μολυσμένα, η ζωή στους ωκεανούς μειώθηκε κατά 30%, το 1/4 των φυτών έχουν εξαφανιστεί, ενώ η τρύπα του όζοντος που διευρύνεται συνεχώς και το φαινόμενο του θερμοκηπίου, εμφανίζονται σαν δύο τρομακτικές απειλές.

Οι στατιστικές είναι φοβερές, θα μπορούσε να χαρακτηρίσει κανείς τη Γη σαν ένα πλανήτη που οδεύει ολοταχώς στην αυτοκαταστροφή, σαν ένα τόπο που η μόλυνση σκοτώνει σταθερά κάθε μορφή ζωής, και προφανώς, σαν ένα τόπο αφιλόξενο και εχθρικό για το ανθρώπινο είδος.

Το ενδιαφέρον και η αγωνία του κόσμου για τα προβλήματα του περιβάλλοντος, έχουν αναγκάσει τους πολιτικούς και τους επιχειρηματίες να κάνουν τα πάντα για να αποδείξουν ότι ενδιαφέρονται δήθεν σοβαρά για τις οικολογικές καταστροφές. Έτσι, οι μεν πολιτικοί ισχυρίζονται ότι φροντίζουν για το περιβάλλον την ίδια στιγμή που όλη η καταστροφή γίνεται κάτω από τις διαταγές τους, οι δε επιχειρηματίες, προσπαθούν να πείσουν για την ειλικρίνεια τους με την παραγωγή ''οικολογικών'' προϊόντων, βρίσκοντας άλλη μια πηγή εκμετάλλευσης και κερδοσκοπίας χωρίς τίποτα ουσιαστικό για την προστασία του περιβάλλοντος.

Μόνο το 1997 βυθίστηκαν στον Εύξεινο Πόντο εννέα τάνκερ και χύθηκαν στη θάλασσα τουλάχιστον 220.000 βαρέλια πετρέλαιο, ποσότητα ικανή για να προκαλέσει την καταστροφή σε 5 γενιές ψαριών. Οι πλοιοκτήτριες εταιρείες βολοδέρνοντας στον ανταγωνισμό μεταξύ τους και στην οικονομική κρίση φροντίζουν να μην επανδρώνουν σωστά τα πλοία ώστε τα κόστα να μένουν χαμηλά και τα κέρδη ψηλά, να μην τα επισκευάζουν και να μη παίρνουν τα κατάλληλα μέτρα και προφυλάξεις.

Ποιοι νοιάζονται;

Πυρηνικά οπλοστάσια με τη δύναμη να εξαλείψουν ολοσχερώς κάθε μορφή ζωής στη Γη, σχηματίζουν ένα θανατηφόρο δαχτυλίδι γύρω από την υφήλιο. Η ζώνη του όζοντος που εμποδίζει τις ακτίνες του ήλιου να μας ψήσουν σαν κοτόπουλα σε φούρνο μικροκυμάτων, έχει υποστεί σοβαρές καταστροφές στην περιοχή των πόλων. Η θερμοκρασία του πλανήτη, η στάθμη των ωκεανών, ο όγκος των βροχών και η διεύθυνση των ανέμων που θα αλλάξουν, εντείνουν το φαινόμενο του θερμοκηπίου.

Ο πρόσφατος πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία, εκτός όλων των άλλων, δεν μας επιτρέπει να έχουμε ψευδαισθήσεις για το ποιοι νοιάζονται για το περιβάλλον και για το ποιους μπορούμε να εμπιστευτούμε.

Σταδιακά, αποκαλύπτεται η έκταση της οικολογικής καταστροφής στη Γιουγκοσλαβία που προκάλεσαν οι βομβαρδισμοί του ΝΑΤΟ. Πριν μερικές βδομάδες ο ίδιος ο ΟΗΕ προειδοποίησε για τους θανάσιμους κινδύνους που απειλούν τα δέκα εκατομμύρια κατοίκων και όλη τη Βαλκανική.

Τρεις ομάδες εργασίας αποκαλύπτουν ότι σκορπίστηκαν 135.000 είδη τοξικών ουσιών στη διάρκεια των βομβαρδισμών. Τα νερά μολύνθηκαν από καρκινογόνες ουσίες και σήμερα το 57% του πληθυσμού τροφοδοτείται από μολυσμένους σταθμούς υδροδότησης. Τα αμερικανικά βομβαρδιστικά χρησιμοποίησαν αμέτρητες βόμβες από εξασθενημένο ουράνιο (DU) κατά τη διάρκεια της επιδρομής του ΝΑΤΟ εναντίον της Σερβίας. Τόσες πολλές, που οι ΗΠΑ έχασαν τον αριθμό! Έτσι οι αμερικανοί αξιωματούχοι δεν μπόρεσαν να πουν πόσα μέρη στη Σερβία είναι μολυσμένα από τη ραδιενεργό σκόνη που άφησαν πίσω τα όπλα τους! Το εξασθενημένο ουράνιο - που είναι ένα από τα ισχυρότερα μεταλλικά δηλητήρια - προκαλεί καρκίνο στα παιδιά, γενετικά ελαττώματα και αλλοιώσεις, βλάβες στα νεφρά και άλλα πολλά... Όσο για τους Γερμανούς και Γάλλους Πράσινους που συμμετείχαν στις κυβερνήσεις οι οποίες αποφάσισαν τους βομβαρδισμούς, δεν φαίνεται να απασχολούνται ιδιαίτερα με αυτή την οικολογική καταστροφή.

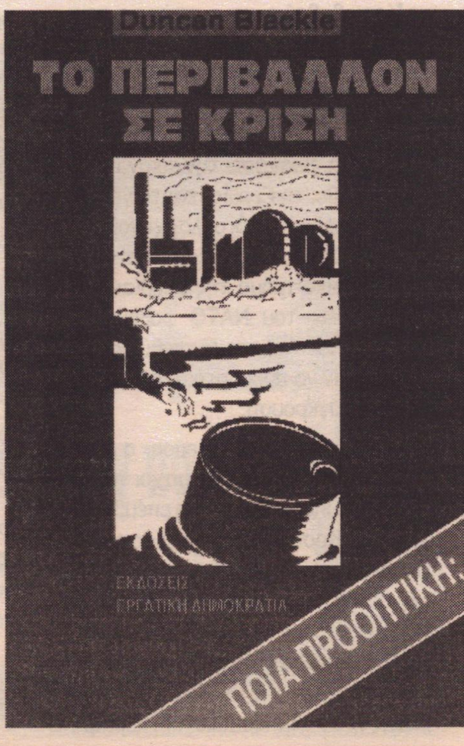

Σήμερα, περισσότερο παρά ποτέ άλλοτε, είναι φανερό ότι οι άνθρωποι διαθέτουν τη δύναμη να αλλάξουν ή να επηρεάσουν τις χημικές και βιολογικές ισορροπίες στον πλανήτη μέσα σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα. Το θέμα είναι ποιοι έχουν τον έλεγχο αυτής της δύναμης, ποιες είναι οι προτεραιότητες τους, πως τη χρησιμοποιούν και ποιανών συμφέροντα εξυπηρετούν.

Η παράνοια της αγοράς

΄Αν φανταστούμε ότι έρχεται ένας επισκέπτης από έναν άλλο πλανήτη θα χαρακτήριζε τη γη σαν ένα πλανήτη παρανοϊκό όπου το ανθρώπινο είδος καταστρέφει το ίδιο του το περιβάλλον, με τρομακτικές επιπτώσεις στη υγεία και τη ζωή του. Την ίδια όμως παράνοια θα παρατηρούσε βλέποντας τα εκατομμύρια των πεινασμένων πλάι στα βουνά των τροφίμων που καταστρέφονται για να μη πέσει η τιμή τους, τα εκατομμύρια που δίνονται για τους εξοπλισμούς πλάι σε ζωτικές και βασικές ανάγκες.

Σε μια υγιή κοινωνία για παράδειγμα η παραγωγή των CFC που καταστρέφουν το όζον θα μπορούσε να σταματήσει μέσα σε μια μέρα, και θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί μόνο ένα μικρό μέρος του στόλου των πολιτικών αεροπλάνων των ΗΠΑ για να ελευθερώσουν όσο όζον χρειάζεται για να γεμίσει η τρύπα στην Ανταρκτική. ΄Όμως, σε έναν κόσμο που είναι χωρισμένος σε αλληλοσπαρασσόμενες ομάδες καπιταλιστών, καθένας από αυτούς αποφεύγει τα μέτρα προστασίας του περιβάλλοντος γιατί μια τέτοια δαπάνη θα έδινε το προβάδισμα στους ανταγωνιστές του.

Ο πόλεμος που φαίνεται να έχει κηρυχτεί σήμερα ανάμεσα στους ανθρώπους και τη φύση, δεν είναι παρά η συγκαλυμμένη έκφραση μιας άλλης σύγκρουσης, της σύγκρουσης ανάμεσα στις τάξεις.

Ένα σύστημα που διέπεται από τον παραλογισμό της αγοράς και που δεν έχει πρωταρχικό του στόχο τις ανθρώπινες ανάγκες αλλά το κέρδος μιας μικρής μειοψηφίας, δεν μπορεί παρά να είναι παράλογο. Ενα σύστημα που στηρίζεται στον ανταγωνισμό δεν θα μπορούσε και δεν μπορεί να δώσει λύσεις στην οικολογική καταστροφή. Η παραγωγή γίνεται χωρίς πρόβλεψη για το μέλλον. Οι οικολογικές συνέπειες παραβλέπονται, γιατί έτσι μειώνεται το κόστος ενώ τα κέρδη του κάθε καπιταλιστή ανεβαίνουν, άσχετα αν η κοινωνία σαν σύνολο πλήττεται.

Για τον ίδιο λόγο το καπιταλιστικό σύστημα δεν μπορεί να θρέψει τους πεινασμένους αλλά μπορεί να καταστρέφει την τροφή, δεν μπορεί να χτίσει πόλεις κατάλληλες για διαβίωση ή να σταματήσει τις επιδημίες παρόλο που έχει τη δυνατότητα. Δεν μπορεί σε τελική ανάλυση να χρησιμοποιήσει τις τεράστιες δυνάμεις που έχει αποκτήσει μέσα από την ανάπτυξη του ώστε να δώσει τη δυνατότητα στο σύνολο των ανθρώπων να ζήσουν χωρίς προβλήματα και να μπορέσουν να αναπτύξουν την δημιουργικότητα τους στο έπακρο.

Αυτός ο κόσμος είναι δικός μας!

Ο καπιταλισμός έχει δημιουργήσει μια τρομαχτική δύναμη που μπορεί και αλλάζει το ίδιο το κλίμα του πλανήτη, που καταστρέφει την ασπίδα του όζοντος και εντείνει το φαινόμενο του θερμοκηπίου με τραγικές επιπτώσεις για το άμεσο μέλλον..

Όμως ο καπιταλισμός έχει ανοίξει μπροστά μας και κάτι άλλο εκτός από εκμετάλλευση, μιζέρια, πείνα και οικολογικές καταστροφές. Έχει ανοίξει τεχνολογικές δυνατότητες που μοιάζουν μαγικές και που θα μπορούσαν να αρχίσουν να λύνουν αυτά τα προβλήματα. Όταν η τεχνολογία χρησιμοποιείται όχι για να αυξηθεί το κέρδος των καπιταλιστών αλλά για να εφαρμόσουμε τη γνώση που ήδη έχουμε ώστε να επαναφέρουμε την ισορροπία στη σύνθεση των στοιχείων του εδάφους, να ελέγξουμε τα αποθέματα του νερού, να γίνουν έρευνες για τις αρρώστιες, να κλείσουμε την τρύπα του όζοντος και τόσα άλλα, όταν δηλαδή θα μπορούν οι παραγωγικές δυνάμεις να ελέγχονται από αυτούς που παράγουν σε ένα κόσμο απελευθερωμένο από τα δεσμά της αγοράς, τότε, θα μπορούμε επιτέλους να σταματήσουμε για πάντα την καταστροφή του περιβάλλοντος.

Κανένας καπιταλιστής δεν θα παραδώσει εύκολα και αγόγγυστα την εξουσία και τα κέρδη του. Όμως, από την οικονομία μέχρι το περιβάλλον, ανοίγεται μπροστά μας ένας κόσμος ολόκληρος χωρίς εκμετάλλευση, καταπίεση και βία. Ας απαλλαγούμε από όλα τα σκουπίδια και ας τον κερδίσουμε. Μας ανήκει!

Τζένη Αλβανού

εργατική δημοκρατία

ΕΛΛΑΔΑ: Απεργίες των εκπαιδευτικών

Στις 2 και 3 Μάρτη ο δάσκαλοι και οι νηπιαγωγοί κατέβηκαν σε 48ωρη απεργία. Μαζί τους κατεβήκαν σε στάση εργασίας και οι καθηγητές από τις 10.00 πμ μέχρι τις 3.30 το μεσημέρι. Δάσκαλοι και καθηγητές ενωμένοι έκαναν απεργιακό συλλαλητήριο στις 11.00 το πρωί έξω απο του υπουργείο Παιδείας στην Αθήνα. Στην συγκέντρωση συμμετείχαν και οι αδιόρισστοι εκπαιδευτικοί.

Οσο κι' αν προσπάθησε ο Υπουργός Παιδείας Αρσένης να πείσει ότι όλα δουλεύουν ρολοί στην εκπαίδευση, με φυλλάδια πολυτελείας στις κυριακάτικες εφημερίδες γεμάτα με χοντρά ψέμματα, η αλήθεια είναι ότι η μάχη ένάντια στην «μεταρρύθμιση» που διαλύει τη δημόσια δωρεάν εκπαίδευση συνεχίζεται. Και στην πρώτη γραμμή αυτή τη φορά, μπαίνει η ΔΟΕ το συνδικάτο των δασκάλων που ο Αρσένης θεωρούσε ότι δεν χρειάζεται να πονοκεφαλιάζει.

Οι δάσκαλοι και οι νηπιαγωγοί απέργησαν απαιτώντας κατάργηση του νόμου 2525, αυξήσεις, μαζικούς διορισμούς από την επετηρίδα, 20 μαθητές ανά τμήμα για να μπορούν να κάνουν σωστά την δουλειά τους. Απαίτησαν ακόμα να σταματήσουν οι συγχωνεύσεις και οι καταργήσεις σχολείων που προωθεί το υπουργείο.

Πρόκειται για αιτήματα κοινά με τους καθηγητές στα γυμνάσια και τα λύκεια. Αυτά τα αιτήματα έχουν κάθε λόγο να τα στηρίξουν και οι μαθητές που έχουν δώσει σκληρούς αγώνες με δυο κύματα καταλήψεων σε δυο χρόνια. Οι εργαζόμενοι γονείς που βλέπουν τα παιδιά τους να πετιούνται μαζικά έξω από την εκπαίδευση. Οι φοιτητές και οι σπουδαστές που παλεύουν ενάντια στην παράδοση της τριτοβάθμιας εκπαιδεύσης στην αγορά και το μέλλον της ανεργίας.

Η 48ωρη απεργία της ΔΟΕ ήταν αποτέλεσμα της πίεσης της βάσης. Οταν το Διοικητικό Συμβούλιο την Ομοσπονδίας έκανε σύσκεψη με τους πρωτοβάθμιους συλλόγους, βρέθηκαν πολιορκημένοι από δεκάδες εκπαιδευτικούς στην πλειοψηφία τους αναπληρωτές που απαιτούσαν να κλιμακωθούν οι απεργιακές κινητοποιήσεις και να μπούν μπροστα στόν αγώνα για μαζικούς διορισμούς από την επετηρίδα.

Οι ομοιότητες με τα όσα συμβαίνουν εδώ στο χώρο της Παιδείας δεν είναι τυχαία. Παρόμοια προβλήματα, παρόμοια αιτήματα, ή ίδια διάθεση μέσα στους εκπαιδευτικούς. Οι εμπειρίες των ελλήνων εκπαιδευτικών θα είναι σίγουρα πολύ σημαντική βοήθεια για τους ελληνοκύπριους εκπαιδευτικούς.

ΚΟΣΣΟΒΟ

Το ΝΑΤΟ "εξασφάλισε" νέο γύρο εθνικιστικού μίσους

Αγριες συγκρούσεις μεταξύ Σέρβων και Αλβανών, ξέσπασαν στην τρίτη μεγαλύτερη πόλη του Κόσοβο, τη Μιτροβίτσα. Οι ηγέτες του ΝΑΤΟ ρίχνουν ξανά τις ευθύνες στους Σέρβους για τα γεγονότα. Η όξυνση των εθνικών συγκρούσεων, όμως, είναι το άμεσο αποτέλεσμα του ΝΑΤΟϊκού πολέμου και της 8μηνης, μέχρι σήμερα, ΝΑΤΟϊκής κατοχής του Κοσυφοπέδιου.

Δυνάμεις του ΝΑΤΟ στη γέφυρα της Μιτρόβιτσα. Την έχουν μετατρέψει σε γέφυρα μίσους.

Οι πρόσφατες συγκρούσεις άρχισαν στις 2 Φλεβάρη. Μια ομάδα Αλβανών χτύπησε με ρουκέτα ένα σερβικό λεωφορείο. Δύο συνταξιούχοι σκοτώθηκαν. Την επόμενη μέρα δυο Αλβανοί έπεφταν νεκροί από σφαίρες, ενώ δυο σερβικά καφενεία δέχονταν επίθεση με χειροβομβίδες, που άφησαν πίσω τους 25 τραυματίες. Λίγες μέρες αργότερα μια ομάδα Σέρβων επιτέθηκε σε ένα οικοδομικό τετράγωνο όπου ζούσαν Αλβανοί. Δέκα Αλβανοί ανασύρθηκαν νεκροί ενώ 1500 εγκατέλειψαν τα σπίτια τους. Δύο βδομάδες αργότερα 60.000 Αλβανοί έκαναν διαδήλωση στη Μιτροβίτσα και προσπάθησαν να παραβιάσουν την περιοχή των Σέρβων.

Η Μιτροβίτσα ήταν, πριν από τον πόλεμο, μία πόλη με μικτό αλβανικό, τσιγγάνικο και σερβικό πληθυσμό. Τη δεκαετία του '90 ο Μιλόσεβιτς εγκαινίασε μια πολιτική διακρίσεων σε βάρος της αλβανικής πλειοψηφίας στο Κοσυφοπέδιο. Αλλά ακόμα και ο δυτικοκρατούμενος Οργανισμός για τη Συνεργασία και την Ασφάλεια στην Ευρώπη (ΟΑΣΕ) παραδέχεται τώρα ότι οι νατοϊκοί βομβαρδισμοί έδωσαν στις σερβικές παραστρατιωτικές δυνάμεις την κάλυψη για να επιτεθούν στους Αλβανούς και να τους διώξουν από τα σπίτια τους. Εκατοντάδες χιλιάδες Αλβανοί εγκατέλειψαν το Κόσοβο.

Το ΝΑΤΟ έτρεξε να καλλιεργήσει το μίσος και να ρίξει λάδι στη φωτιά των εθνικών συγκρούσεων. Για την ΝΑΤΟϊκή προπαγάνδα δεν υπήρχε διάκριση ανάμεσα στις σερβικές παραστρατιωτικές ομάδες και τους απλούς ανθρώπους: τα εγκλήματα του Μιλόσεβιτς και των συμμοριών ήταν εγκλήματα του "σερβικού λαού". Οι ηγέτες του ΝΑΤΟ συμμάχησαν με τον Απελευθερωτικό Στρατό του Κόσοβο (UCK).

«Εθνικές εκκαθαρίσεις»

Τον Ιούνη του 1999 το ΝΑΤΟ κατέλαβε το Κοσυφοπέδιο. Οπως ήταν φυσικό οι Σέρβοι πανικόβλητοι άρχισαν να φεύγουν. Την ίδια ώρα οι Αλβανοί άρχισαν να γυρίζουν πίσω. Παραστρατιωτικές ομάδες άρχισαν να επιτίθενται στους Σέρβους και τις άλλες μειονότητες. Συμμορίες έβαλαν φωτιά στην Τσιγγάνικη γειτονιά της Μιτροβίτσα. Οι Σέρβοι εγκατέλειψαν την πόλη. Οσοι δεν τα κατάφεραν στριμώχτηκαν στο βόρειο της τμήμα. Ενα ποτάμι χωρίζει τώρα τους 9.000 Σέρβους από τους 90.000 Αλβανούς.

Η «εθνική εκκαθάριση» εναντίον των Σέρβων είναι η συνέχεια των «εθνικών εκκαθαρίσεων» που επέβαλαν οι Σέρβοι παραστρατιωτικοί στους Αλβανούς στη διάρκεια του πολέμου. «*Η Μιτροβίτσα είναι η καρδιά του Κόσοβου*» φώναζαν οι Αλβανοί διαδηλωτές που παραβίασαν τον σερβικό τομέα την περασμένη βδομάδα. «*Το Κόσοβο είναι η καρδιά της Σερβίας*» φώναζαν πριν από ένα χρόνο οι Σέρβοι παραστρατιωτικοί που έσπερναν τον τρόμο στα αλβανικά χωριά του Κοσυφοπέδιου.

Το Κόσοβο έχει γίνει πονοκέφαλος για τους ηγέτες της Δύσης. Το ΝΑΤΟ εγκατέστησε μια αποικιακού τύπου διοίκηση στην Πρίστινα, που αποκλείει από την εξουσία και τους Αλβανούς και Σέρβους. Τα δισεκατομμύρια που υποσχέθηκε η Δύση για την ανασυγκρότηση του Κόσοβο δεν έφτασαν ποτέ. Το ΝΑΤΟ αναπληρώνει το κενό με μία πολιτική «διαίρει και βασίλευε». Οι ηγέτες του UCK τρώγονται τώρα μεταξύ τους για τη μοιρασιά των επιχειρήσεων, των τραπεζών και των υψηλών πόστων στη ΝΑΤΟϊκή διοίκηση.

Ο ηγέτης του UCK Χάκιμ Θάτσι συμμετέχει στην «κυβέρνηση» του Γάλλου Μπέρναρντ Κούσνερ. Οι αντάρτες του UCK κυριαρχούν στα Σώματα Προστασίας του Κόσοβο. Υποτίθεται ότι θα ήταν μία πολυεθνική αστυνομική δύναμη. Ομως, ούτε ένας Σέρβος δεν συμμετέχει σε αυτή τη δύναμη.

Το ΝΑΤΟ συνεργάζεται με τις αλβανικές δυνάμεις που θέλουν να διώξουν τους εναπομείναντες Σέρβους απ' το Κόσοβο. Αλλά προσπαθεί να διατηρήσει το πρόσχημα του πολυεθνικού κράτους. Για αυτό, ενώ ενισχύει αυτούς που επιτίθενται στους Σέρβους, αναγκάζεται ταυτόχρονα να τους κοντράρει.

Το χάσμα ανάμεσα στους Αλβανούς και τους Σέρβους βαθαίνει, και μαζί του βαθαίνει και η φτώχεια που χτυπάει την πλειοψηφία των ανθρώπων και στις δυο εθνότητες. Ο Μιλόσεβιτς προσπαθεί να αξιοποιήσει την εξαθλίωση των Σέρβων της Μιτροβίτσα για να ενισχύσει την εικόνα του στο Κόσοβο, τη Σερβία, και το γειτονικό Μαυροβούνιο. Οι οπλαρχηγοί του UCK οργανώνουν επιθέσεις στο νοτιοανατολικό τμήμα της Σερβίας. Οι επικεφαλείς του ΝΑΤΟ φοβούνται ότι τα γεγονότα στη Μιτροβίτσα θα μπορούσαν να πυροδοτήσουν μια ευρύτερη σύγκρουση.

Οταν ξέσπαγε ο πόλεμος, ο Κλίντον, ο Μπλερ και οι σύμμαχοι τους, μοίραζαν υποσχέσεις ότι η επέμβασή τους στο Κοσυφοπέδιο θα εξασφάλιζε την ειρήνη στα Βαλκάνια. Το αντιπολεμικό κίνημα, στην Ελλάδα, στην Κύπρο και στον υπόλοιπο κόσμο, κατάγγελνε από την αρχή ότι οι πραγματικοί στόχοι της ΝΑΤΟϊκής επιχείρησης ήταν η ιμπεριαλιστική κυριαρχία: για να το πετύχουν αυτό οι ηγέτες των Μεγάλων Δυνάμεων, λέγαμε, δεν θα δίσταζαν να σπείρουν τη δυστυχία και τον θάνατο και να διακινδυνέψουν να απλώσουν τη φωτιά του πολέμου σε ολόκληρα τα Βαλκάνια. Οι σημερινές εξελίξεις δείχνουν ότι τα αντιπολεμικά κινήματα είχαμε δίκιο.

Τα νατοϊκά στρατεύματα στο Κόσοβο έχουν σαν αποστολή να εξασφαλίσουν την πολιτική, οικονομική και στρατιωτική επιρροή των άρχουσων τάξεων των χωρών τους στα Βαλκάνια.

Γι' αυτό και η ελληνική κυβέρνηση έτρεξε να δώσει κάθε δυνατή διευκόλυνση στα ΝΑΤΟϊκά στρατεύματα -το λιμάνι της Θεσσαλονίκης, τα αεροδρόμια, τις βάσεις- και έστειλε το "ειρηνευτικό σώμα" στο Κόσοβο μόλις τέλειωσε ο πόλεμος. Μόνο η δύναμη του αντιπολεμικού κινήματος εμπόδισε την ελληνική κυβέρνηση να χωθεί πιο χοντρά στον ΝΑΤΟϊκό πόλεμο.

Τώρα, ένας μηχανοκίνητος λόχος του ελληνικού τάγματος που στάθμευε στο Ορούσεβατς στάλθηκε στην Μιτρόβιτσα. Ο Τσοχατζόπουλος δήλωσε ότι η δύναμη αυτή μπορεί να μεγαλώσει.

Ο ΝΑΤΟϊκός στρατός κατοχής δεν είναι μία δύναμη που μπορεί να φέρει την ειρήνη και την συμφιλίωση. Καλλιεργεί τα εθνικά μίση και πριμοδοτεί τις συγκρούσεις ανάμεσα στους Αλβανούς και τους Σέρβους για να δικαιολογεί και να διαιωνίζει την αποστολή του. Για αυτό πρέπει να βροντοφωνάξουμε, για μια ακόμα φορά: έξω το ΝΑΤΟ από τη Γιουγκοσλαβία.